

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

32. ČÍSLO / XXXI. ROČNÍK

17 Kč • 0,90 €

13. SRPNA 2023

Z obsahu:

**Svědkové víry: mnišství
a síla přímluvné modlitby**

Katecheze papeže
Františka při generální
audienci na
Svatopetrském náměstí
v Římě 26. dubna 2023
- strana 2 -

Svatý Albert Hurtado

Libor Rösner
- strana 4 -

**Assumpta
quia immaculata**

German Rovira
- strana 6 -

**„Jenom láska je tvůrčí“
(sv. Maxmilián M. Kolbe)**

Jan Gaspars
- strana 7 -

**P. Marko Rupnik
již není členem
Tovaryšstva Ježíšova**

- strana 10 -

**Maminka Markéta (27)
Život matky Dona Boska**

Teresio Bosco
- strana 12 -

Bartolomé Esteban Pérez Murillo (1617-1682): Nanebevzetí Panny Marie (Ermitáž, Petrohrad)

Svědkové víry: mnišství a síla přímluvné modlitby

Katecheze papeže Františka při generální audienci na Svatopetrském náměstí v Římě 26. dubna 2023

„Můj spravedlivý služebník získá spravedlnost mnohým; jejich nepravosti on na sebe vezme. Proto mu dám podíl mezi mnohými a s četnými bude dělit kořist za to, že vydal sám sebe na smrt a byl počten mezi nevěrníky.“ (Iz 53,11-12)

Dobrý den, drazí bratři a sestry! Pokračujeme v katechezích o svědcích apoštolské horlivosti – vyšli jsme od svatého Pavla a nyní jsme se zaměřili na mučedníky, kteří hlásají Ježíše svým životem až do té míry, že jej za Krista a evangelium vydávají.

Existuje ovšem ještě jiné významné svědectví, které prostupuje dějinami víry, totiž svědectví kontemplativních řeholnic a řeholníků, sester a bratrů, kteří se zřikají sami sebe a vzdávají se světa, aby Ježíše následovali na cestě chudoby, čistoty a poslušnosti a aby se za všechny přimlouvali

v modlitbě. Jejich životy promlouvají samy o sobě, ale mohli bychom si položit otázku: Jak mohou lidé, žijící v klauzurním klášteře, napomoci při hlásání evangelia? Neučinili by lépe, kdyby svou energii využili při misi a hlásání evangelia za branami kláštera? Ve skutečnosti jsou však mniši pulsujícím srdcem hlásání evangelia, jejich modlitby okysličují všechny údy Kristova těla a tvoří neviditelnou sílu,

Pokračování na str. 11

Jsme vyčerpaní? I přesto, že jsme měli dovolenou? Máme akutní potřebu kompenzovat svoji výjimečnou aktivitu, která je naším každodenním rituálem? Pak jsme se zřejmě už dostali do stadia, kdy se naše aktivita stala aktivismem a pomalu nad sebou ztrácíme kontrolu. Tím jsou však ohroženy nejen ony aktivity, ale především naše duševní zdraví a vztah k Pánu Bohu. Možná nastal čas, kdy je třeba zpomalit rytmus, najít klid a skutečně dobré přátele a – jak řekl sv. Albert Hurtado (str. 4-5) – „modlit se svůj růženec a snít sladce v Bohu“. Taková byla Albertova odpověď na to, jak bylo možné, že při všech svých aktivitách si zachoval až nadpřirozený duševní klid, kterým evangelizoval své okolí. Učinit se závislým na Bohu, mít ho za své jediné útočiště ve všem, co v životě podnikáme, co na nás dolehne – to je jediné možné východisko a záchrana před vyhořením, před pádem do temných hlubin nezdravého duševního a duchovního rozpoložení. Bez Boha nezmůžeme nic. (srov. Jan 15,5) V dnešním světě právě toto může být „nová evangelizace“, která promění duše mnohých: křesťané, kteří jsou přiměřeně aktivní, klidné duše a s jasným pohledem upřeným na konečné blaho, po němž touží každý člověk. Máme-li tedy pocit, že nám věci „přerůstají přes hlavu“, zastavme se a přehodnoňme svůj nynější způsob života dříve, než bude pozdě a padneme na samé dno duševní i fyzické vyprahlosti. Snad už ani nebudeme sa-

Editorial

mi schopni vyhodnotit svůj stav, a proto se nebojme vzít si na pomoc někoho blízkého, který může věci vidět s větším nadhledem. A samozřejmě nezapomeňme prosit o osvětlení Ducha Svatého, Panu Marii, naše svaté patrony...

Panna Maria je věrnou Pomocnicí a Prostřednicí Božích milostí, zvláště když jí člověk zasvětil svůj život. Proto mezi velké „mariánské svaté“ z nedávné doby patří sv. Maxmilián Maria Kolbe, jehož život v přítomnosti Boží a Neposkvrněné je stálým poselstvím pro každou dobu, tedy i pro nás. Je obdařující čas od času si připomenout jeho velkolepé dílo a posílit svoji víru příkladem jeho skutků. (str. 7-10)

Nikdo ze svatých by nedosáhl slávy nebe, kdyby nebyl pokorný před Bohem. Tak i mariánská dogmata nás učí pokoře před Pánem, jehož díla vše převyšují, jsou vznešená, lidsky nepochopitelná, svatá... Jsme-li upřímně pokorní, pak je naše srdce otevřeno nikoliv pro to, kým Bůh není, ale pro to, jak se nám sám Bůh zjevuje – především v Pánu Ježíši Kristu. V tomto týdnu máme příležitost hlouběji se zamyslet nad skutečností Mariina nanebevzetí (15. srpna), což znamená obrátit svou pozornost na oprávněné důvody této výsady udělené Matce Boží, Neposkvrněné. (str. 6-7) Zároveň to v nás vzbuzuje i otázky: Jaké jsou dů-

vody mé křesťanské naděje? Spolupracuji s Boží milostí se stejnou, nebo aspoň s podobnou pokorou a oddaností Božímu slovu jako Panna Maria? Nosím ve svém srdci Boha na každém kroku svého pozemského putování? Vede můj současný život do nebeské slávy?

Jak trvalé spojení s Matkou Boží proměňuje lidský život a činí ho velice plodným, dosvědčuje i Markéta, maminka sv. Jana Boska. (str. 12-13) Čteme, že si s Pannou Marií dobře rozuměly, protože obě byly matky a dobře věděly, jak je namáhavé žít děti, jak je bolestné vidět je trpět a jak velmi obtížné je mlčet, když okolní svět nechápe, kritizuje... Jak prospěšné pak musí být spojení pozemské matky s Matkou nebeskou, která skrze milost Boží je oprávněna konat zázraky v životě člověka! Maminka Markéta je toho svědkem, stejně tak sv. Maxmilián Kolbe a další a další...

Jsme-li tedy vyčerpaní, unavení životem, svými aktivitami, chyťme se pomocné Ježíšovy ruky, kterou má stále připravenou, aby uklidnil rozbouřené vody našeho života a zachránil nás. A přijměme také pomocnou ruku Matky Boží, která nás s tělem i duší předešla do nebeského království a je Prostřednicí Otcových milostí. Duch Svatý kéž nás v tom všem povzbuzuje a osvětluje naši mysl i srdce, abychom svoji pozemskou pouť prožili ve shodě s Boží vůlí a ve prospěch duše své i druhých!

Královno nanebevzatá, oroduj za nás!

Daniel Dehner

Vrať se na místo, kde jsi byl svědkem, jak Pán nasytil několika-tisícový zástup. Je totiž důležité, aby ses zúčastnil také obdivuhodné dohry této neobyčejné události, která se protáhla dokonce až dlouho do noci. Přesvědčíš se, že Ježíš nevychovává své učedníky pouze slovem, ale využívá i nečekaných situací, ve kterých mohou osobně prožít pravdu jeho slov. Bude to pro tebe užitečné, až ti bude hrozit nebezpečí, že ztratíš hlavu uprostřed zmatku a nesnázi. Pros Ducha Svatého, abys upevnil své přesvědčení, že tě Ježíš nikdy neztrácí ze zřetele a nepřestává na tebe myslet, ani když se ti zdá, že je od tebe příliš daleko. K pevné víře a důvěře, že se na něho můžeš spolehnout, tě může posilnit právě dnešní setkání.

Neobvyklá večere vyvolala v zástupu nejen spokojenost, ale i značné vzrušení. Popularita proroka z Nazareta neobyčejně vzrůstá. Někdo přišel s návrhem, že by měli provolat Ježíše za svého krále. Není divu, že se taková myšlenka nasyceným davem rychle šíří. Dostala se i k učedníkům. Představa, že by se z prostých rybářů mohli rázem stát pobočníky a důvěrníky izraelského krále, je pro ně o to lákavější. Takové pomýšlení snadno člověku pomate hlavu a svádí k sebepřečesování. Pán se však postará, aby jejich aspirace přivedl na správnou míru. Ještě tuto noc se budou moci přesvědčit, jak na tom skutečně jsou. Po vzrušující hostině jim nečekaně ukládá, aby ihned opustili toto místo a s ním klamně vyhlídky a vydali se na noční plavbu směrem k druhému břehu. Splnění nepohodlného a přímo nepochopitelného příkazu znamená připravit Pánu podmínky pro mimořádnou lekci.

Nežádoucí vývoj veřejného mínění zastavil Ježíš tak, že rozpustil zástup. Nyní je konečně sám na pustém místě, kde ho dav tak neplánovaně vyhledal. Po vzrušující činnosti je více než užitečné vyhledat ticho a odloučenost k dokonalému usebrání. Nauč se z Ježíšova příkladu využívat vzácného daru samoty jako nejvhodnější příležitosti k rozhovoru s nebeským Otcem. S kým rozmlouváš ty, když jsi o samotě? Nevedeš v tu dobu převážně samomluvu? Nauč se zhodnotit samotu i uprostřed lidí a zužitkovat co nejlépe dlouhé minuty vynucené nečinnosti při čekání, stání, cestování. Tvůj Pán

Víra a pochybnost

*Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle*

Pane, poruč, ať přijdu k tobě.

je vždy připraven dělat ti toho nejlepšího společníka.

Čím více se mezitím loď s učedníky vzdaluje od břehu, tím se plavba stává obtížnější. I zkušení rybáři musí nasadit všechny své síly, aby si poradili s nenadálým vlnobitím a protivětrém. Nastalá tma jen zvyšuje nejistotu a zveličuje problémy. Zdá se, že cesty vůbec neubývá. Dodej si odvahy a přístup k nim do lodi zmítané větrem. Ověř si, jak obtížné je veslovat proti proudu. Uprostřed nesnázi člověk nejlépe poznává svou vlastní slabost. Ale právě ve chvíli, kdy se zápas s živly stává skutečně kritickým, ukazuje se, že svým věrným je Pán vždy nablízku. Kráčí jim po vlnách vstříc, jenže oni ho nepoznávají. Dlouhotrvající vypětí a celonoční námaha vystupňovaly jejich vzrušení do té míry, že návrat božského Mistra je nejdříve vyděsil. Tito jinak srdnatí a otřelí muži se dávají dokonce do křiku. Boha se zděsí jen ti, kteří ho nepoznávají. K tomu, abys Ježíše bezpečně rozeznal, potřebuješ pohled opravdové víry.

Vychutnej, jaká je to úleva, slyšet v takové zoufalé situaci Ježíšův hlas a útěchyplnou výzvu: „Neboj se, jsem to já! Zjevují se nejméně očekávaným způsobem právě díky tomu, že jsem tvým všemohoucím a nejdobrotivějším Pomocníkem. Všechna moje mimořádná znamení tě o tom mají přesvědčit. Jsi připraven mi vždy neochvějně důvěřovat?“

Ten z apoštolů, kterého Pán jednou pověří, aby své bratry posiloval ve víře,⁽¹⁾ má právě v této vypjaté situaci podstoupit jednu ze zvláštních lekcí. Jeho temperament ho podněcuje k obzvláštní horlivosti, ale také k neuvážené sebejistotě.

Petr by se rád ujistil, že přízrak, kterého se všichni vylekali, je skutečně Pán. Ale v tom případě by sám chtěl zakusit „chůzi po moři“, nad kterou celá posádka tolik žasne. Pán jeho návrh bez námitky přijímá. Kdyby Petr jen plnil Ježíšův pokyn a nemyslel přitom na sebe, bez obtíží by došel až k němu. Když uslyšíš Pá-

Liturgická čtení

1. čtení – 1 Král 19,9a.11-13a

Když přišel Eliáš (k Boží hoře Chorebu), přenocoval tam v jeskyni. A tu se k němu ozvalo Boží slovo. Řeklo mu: „Vyjdi ven a postav se na hoře před Hospodinem!“ Hospodin přecházel: prudký a silný víchř, který trhá hory a láme skály, vál před Hospodinem, ale Hospodin ve víchru nebyl. Potom nastalo zemětřesení, ale Hospodin v zemětřesení nebyl. Po zemětřesení šlehal oheň, ale Hospodin v ohni nebyl. Po ohni následoval šum jemného vánku. Když to Eliáš slyšel, zahalil si tvář pláštěm, vyšel ven a zastavil se u vchodu do jeskyně.

2. čtení – Řím 9,1-5

Bratři! Mluvím pravdu – vždyť jsem Kristův – nelžu, a totéž mi dosvědčuje i svědomí osvěcené Duchem Svatým: velký zármutek a neustálou bolest nosím v srdci. Přál bych si totiž, abych já sám byl proklet, od Krista vzdálen, pro své bratry, s kterými jsem tělesně spřízněn. Vždyť jsou to Izraelité, byli přijati

Dokončení na str. 13

novou pozváním „Pojď!“; nemyslí na sebe, ani se neohlížeje na bouři, která se kolem tebe zvedne. Pán tě přece nevolá k sobě proto, abys utonul, ale abys došel k němu i po těch nejneshůdnějších cestách. Mysli jen na Ježíše, u kterého máš bezpečně spočinout. Jestliže přesto zakolísáš, co jiného ti zbývá než volat s pokornou důvěrou: „Pane, zachraň mě!“ a chopit se pevně ruky, kterou ti Ježíš podává.

Jakmile Pán vstoupí s Petrem na loď, které již hrozilo utonutí, vítr se ihned utiší a s ním i celá její posádka. Je v tom symbol i prorocství: po chmurné a bouřlivé noci nastává nový slunný den. Bude tomu tak vždy, kdykoliv připravíš Ježíši místo ve svém srdci. Připoj se k znaveným učedníkům a klaněj se Božimu Synu. Upevni svou důvěru v toho, který nikdy neposílá své věrné do záhuby. Jeho spása je blízko těm, kdo ho poslouchají.⁽²⁾

*Kristus – Bůh, který je nade všechno,
bud' veleben navěky!*

Bratr Amadeus

Poznámky:

⁽¹⁾ Srov. Lk 22,32; ⁽²⁾ srov. Ž 85,10.

Svatý Albert Hurtado

Také chilské Viña del Mar dalo světu světce. Jmenoval se Albert Hurtado Cruchaga a byl nazýván „Apoštolem Chile“. Byl též autorem následujících slov, podle nichž se celý život řídil: „Uzavřít všechny lidi do svého srdce, všechny pospolu. Každého na jeho místo, protože v lidském srdci jsou různá místa. Sjednotit všechny mé lásky v Kristu. To všechno je ve mně jako obět, jako dar, který dává vybuchnout mému srdci. Hnutí Krista, které mě burcuje a zapaluje mou lásku, k hnutí lidstva směrem ke Kristu skrze mne. To je poslání kněze!“

Narodil se 22. ledna 1901 v již zmíněném chilském městě. Jako malý chlapec na vlastní kůži poznal, co je to hlad a bída. Jeho otec totiž zemřel a matka musela prodat pod cenou Albertův rodný dům, aby měli z čeho žít a aby mohla splatit dluhy. V dalších letech Albert s bratrem Miguelem měnili často bydliště, přebývali postupně u různých příbuzných, až ve svých 20 letech se s matkou zabydleli ve svém. Po celou dobu mu byla tato žena vzorem křesťanské odevzdanosti, vzorem modlitby a důvěry v Boží Prozřetelnost.

Zcela určitě i trvalá existenční nejistota přiblížila Alberta k chudobným. Touha jim pomáhat byla velká, avšak ještě větší byla jeho touha po vstupu do jezuitského řádu. Důvod, proč zrovna do tohoto řádu, není třeba zdlohouvě hledat – díky stipendiu vychodil v Santiagu de Chile jeho kolej a duch Tovaryšstva ho nadchl. Na koleji také vstoupil do Mariánské družiny a každou neděli chodil do nejnuznějších čtvrtí pomáhat chudým, čímž se vlastně prolnuly obě jeho touhy.

V šestnácti letech učinil první pokus o možnost stát se synem sv. Ignáce z Loyoly, leč představení ho tehdy vyzvali, aby se postaral o svou matku a mladšího bratra. Živil je oba prací svých rukou, navíc studoval dálkově právo na katolické univerzitě, přičemž téma jeho bakalářské práce napovídalo, kterým směrem hodlá mj. upřít svou pozornost – *Normy regulující práci nezletilých*. Nepřestával přitom docházet do nejhudších čtvrtí.

Jezuitský noviciát mohl Albert zahájit až v roce 1923 v Chillánu. „Konečně jsem jezuitou, šťasten a spokojen, že víc to na tomto světě ani není možné. Vzdávám díky Bohu, že mě zavedl do tohoto ráje, kde je možné náležet mu 24 hodin denně,“ zapsal si tehdy.

Postupně prošel řadovými koleji v Argentině (Córdoba), Španělsku (Barcelona) a Belgii (Lovaň). V poslední jmenované lokalitě se stal 24. srpna 1933 knězem Kristovým. Své studium ještě neukončil, ale pokračoval v něm v belgickém Drongenu. Nestudoval ovšem pro vědění samo, naopak, bral to jako základ pro svou budoucí službu, navíc ono vědění ho motivovalo k tomu, aby se více připodobňoval Kristu Ježíši. „Formoval nás svou zbožností, systematickostí, vytrvalostí ve studiu, vlídností, diskretností a dobrými způsoby,“ hodnotili P. Hurtada během Albertova lovaňského pobytu ve zprávě chilskému jezuitskému provinciálovi P. Janu Křtíteli Janssenovi. „Příklad, jaký nám dával, ho bez jakýchkoli pochybností odlišoval od ostatních spolubratří. Všichni ho měli rádi. Dle mého názoru obdařil Pán Vaši provincii skutečně výjimečným jedincem.“ Jiné hodnocení P. Hurtada pochází z pozdější doby a týká se způsobu, jakým sloužil mši

Svatý Albert Hurtado

Svatý Albert Hurtado

svatou: „Kdyby kněží byli schopni sloužit mši svatou jako on, stali by se svatými.“ Eucharistická úcta byla něčím, čím se P. Albert vyjímal nad své okolí.

Tři roky po kněžském svěcení se vrátil do Chile a 2. února 1941 zde složil věčné sliby. Začal vyučovat na řadové koleji v Santiagu, přednášel na katolické univerzitě pedagogiku, z níž měl doktorát, vedl Mariánskou družinu, jejíž členy posílal jako katechety mezi chudé, byl duchovním vůdcem mnoha mladých a v roce 1942 se na dva roky stal asistentem Katolické akce mládeže.

S Albertovým jménem je však především spjata bohubilé dílo započaté v roce 1944 a nazvané „El Hogar de Cristo“ – „Kristův domácí krb“. Vzniklo zpočátku spontánně coby výbuch dobročinnosti po jedné z jeho vedených exerciciích, postupně dostávalo řád, až došlo právě v „El Hogar de Cristo“.

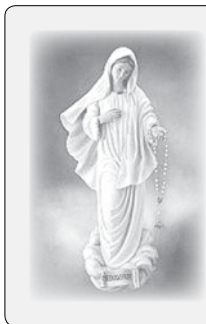
Jeho náplň spočívala – a je to tak dodnes – ve výstavbě domů pro chudé a bezdomovce, neméně důležitá je pak snaha nastolit v nich rodinnou atmosféru, navodit teplo rodinného krbu. Pro tento svůj projekt získal nespočet dobrodinců a pomocníků z řad laiků. Stavět mohl P. Hurtado v neposlední řadě díky štědrosti movitých dárců, jimž vštěpoval pocit zodpovědnosti za své bližní. Díky nim povstal nejprve dům pro mládež, poté svůj dům získaly ženy a po nich děti.

Korespondovalo to s Albertovým stylem duchovního vedení – snažil se naučit své svěřence, že jsou díky svému křtu povinni zajímat se o potřebné a konat vůči nim skutky milosrdenství.

Po prvních třech domech vyrůstaly brzy další, přičemž nešlo jenom o něco na způsob útulků. Některé domy sloužily jako místa, kde se svému pozdějšímu řemeslu učili mladí dělníci, jiné zase re-socializovaly totálně zanedbané jedince. Všechny nicméně spojovaly křesťanské základy, duch Ježíše Krista a také atmosféra, v níž se lidé cítili jako děti Boží s vlastní hodnotou a důstojností.

P. Hurtado byl též aktivní na poli literárním, napsal tři knihy – pojednávající např. o křesťanském společenském pořádku či o odborech. Právě z jeho iniciativy spatřily v Chile roku 1947 světlo světa první křesťanské odbory. Dělníky učil, aby posvěcovali svůj křesťanský život poctivě a zodpovědně vykonávanou prací. Nebyl tedy jen jednostranně zaměřený, nestál na straně dělníků proti zaměstnavatelům za každou cenu, jak k tomu někdy i někteří kněží pohřchu sklouzávali, byl spravedlivý ve všem a ke všem. Přesto byl kvůli své angažovanosti na sociálním poli předmětem výpadů, někdy byl viněn i z neschopnosti podřízovat se představeným. „Zasévat a nestarat se o to, co vyrostě. Pokračovat přes všechno v setí. Děkovat Pánu za apoštolské plody mých pádů. Když Pán mluvil k bohatému mladíkovi, on padl, ale kolik bylo těch, kteří pochopili tuto lekci,“ komentoval po svém překážky, jež mu vyvstávaly v cestě. Od roku 1951 pak vydával též časopis „Mensaje“, tj. „Poslání“.

Byl neustále v jednom kole, bylo až s podivem, jak vše zvládá a jak si přitom zachovává vnitřní pokoj. Vysvětloval to v jednom svém dopise: „Ptáš se, jakým zázrakem žiji v takovém duševním klidu? Sám se tomu divím, poněvadž denně se utápím v rozličné činnosti: vyřizování korespondence, telefonátů, psaní článků, vizitace... Je zapotřebí vědět, čemu dát v tomto nelehkém a důležitém apoštolátu přednost, zvláště když materialismus ještě neslaví své celkové vítězství. Připadám si často jako skalní útes, do něhož narážejí ze všech stran vlny. Utéct je možné leda výstupem nahoru. Požehnaný je činný život,

Poselství Královny míru

„Drahé děti! V tomto milostiplném čase, ve kterém mě Nejvyšší k vám poslal, abych vás milovala a vedla na cestě obrácení, přinásejte svoje modlitby a oběti za všechny ty, kteří jsou daleko a nepoznali Boží lásku. Vy buďte, dítko, svědky lásky a míru pro všechna nepokojná srdce. Děkuji vám, že jste přijaly mou výzvu!“

Medžugorje 25. července 2023

život zasvěcený Bohu a obětovaný lidem, život, který mě směřuje a vede k Bohu. On je mou jedinou záchranou. On je mým jediným útočištěm uprostřed všech těch zaměstnání a starostí.“

Jinde pak vyznal, že se utíká v obdobích duchovních krizí k Bohu: „Svěřuji mu sebe samého a svou vůli svěřuji jeho otcovské Prozřetelnosti, třeba i tehdy, když už se mi nedostává sil, abych k němu mluvil. Kolikrát se na mně třeba i v takovýchto okamžicích projevila jeho dobrota.“

Díky této zkušenosti a díky této lásce se snažil konat vše podle vůle Boží, nic

podle vůle své. V opačném případě by hrozila zkáza, jak dobře věděl: „Každá snaha předběhnout ho (Boha) je neúčinná, ba co víc, škodlivá. Z aktivity se stává aktivismus, který bouří jako šampaňské, chce dosáhnout na to, co je nedostupné, a neponechává čas k rozjímání. Člověk přestává být pánem svého života. Nebezpečí výjimečné aktivity spočívá v potřebě kompenzace. Vyčerpaný člověk ji snadno hledá. To je velmi nebezpečný okamžik, protože se ztrácí sebekontrola. Tělo je unaveno, nervy pryč a vůle vrávorá. Největší hlouposti se stávají v podobných situacích. Prostě je třeba zpomalit tempo, najít klid a skutečně dobré přátele, modlit se svůj růženec a snít sladce v Bohu.“

Nebylo mu však dáno angažovat se ve svých aktivitách dlouho. V roce 1952

mu lékaři diagnostikovali rakovinu slinivky. Je této zprávě rád – může se na smrt totiž adekvátně připravit, jak se komusi svěřil. Ač nevýslovně trpěl, lidé přítomní u jeho lože často slyšeli, jak říká: „Páne, těším se, těším se.“

Těšil se na TOHO, jehož miloval. Lásky ke Kristu byla jeho poznávacím znamením. Ti, kdo P. Hurtada znali, o něm hovořili jako o knězi „zamilovaném do Krista“. Tato láska byla hnacím motorem každého Albertova počínu, každého jeho vztahu. Poznával ho stále blíže v chudobných, poznával ho stále více při dlouhých hodinách adorací Nejsvětější svátosti. Právě při nich bezpečně poznával, co chudobní nejvíce potřebují. Právě při nich zvyšoval svou schopnost milovat své bližní, jak to jako svůj jakýsi plán vypověděl v jednom svém psaném textu:

„Koho milovat? Všechny lidi, mé bratry. Trpět pro jejich pády, pro útlak, jehož jsou obětmi. Radovat se jejich radostmi. Začít tím, že si připomenu všechny, které jsem na své cestě potkal. Ty, s nimiž jsem se podělil o svůj chléb. Ty, proti kterým jsem bojoval, kteří mi způsobili utrpení, které jsem zklamal, kterým jsem způsobil škodu. Všechny ty, kterým jsem pomohl, kterým jsem mohl podat pomocnou ruku. Ty, kteří se postavili proti mně, kteří mnou pohrdali, kteří mi ublížili. Všechny obyvatele mého města, mé země. Všichni obyvatelé světa jsou moji bratři.“

Dne 18. srpna 1952 rakovinou v Santiagu de Chile podlehl. Když při pohřbu vycházel průvod z kostela, nad vchodem se vytvořil z mraků na nebi kříž, který viděli všichni a o kterém pak referovaly chilské deníky. Mezi blahoslavené zařadil P. Alberta Hurtada SJ dne 16. října 1994 Jan Pavel II., mezi svaté pak 23. října 2005 Benedikt XVI.

Assumpta quia immaculata

(Nanebevzatá, protože neposkvrněná)

Dostatečnými důvody, pro které byla Maria obdivuhodně vzata s duší i tělem do nebe, jsou její panenství a její neposkvrněnost. Maria byla vzata s duší i tělem na nebe ze stejného důvodu, pro jaký byla počata bez hříchu. Církev nás v denní modlitbě o slavnosti Nanebevzetí učí: „Všemohoucí věčný Bože, tys vzal neposkvrněnou Pannu Marii, Rodičku svého Syna, s tělem i duší do nebeské slávy.“

Božské mateřství

Nejvlastnějším důvodem nanebevzetí Panny Marie je její božské mateřství: Bůh chtěl mít svou Matku u sebe! Podle sv. Bonaventury by „blaženost nebyla dokonalá, kdyby tam nebyla i osoba – a osobou není pouhá duše, nýbrž jen tělesně-duševní jednota“. Podnětem k jejímu neposkvrněnému početí je opět Mariino božské mateřství. Bůh chtěl, aby jeho Matka byla celá krásná, „tota pulchra“.

V předvečer 15. srpna však církev říká, že Bůh shlédl na pokoru Panny Marie a obdařil ji milostí stát se Matkou jeho Syna; proto ji Bůh v nebi korunoval slávou. Zde se tedy zdá, že Bůh pro obě tato privilegia, pro neposkvrněné početí a pro tělesné nanebevzetí, měl nový motiv – pokoru Panny Marie.

Když však zkoumáme původ tohoto Mariina omilostnění a chceme najít ty nejvlastnější předpoklady pro Mariina privilegia v řádu milostí, tedy proč Bůh ve svém nevyzpytatelném úradku rozhodl, že Marii oděje všemi svými dary a svou přízní, zvolil si ji za svou Matku a dá nám ji současně za duchovní Matku, můžeme se orientovat podle toho, co říká Písmo svaté: *Vy všichni jste skrze víru Božími syny v Ježíši Kristu.* (Gal 3,26) I Panna Maria, vyvolená dcera Boha Otce, je blažená skrze víru, protože *uvěřila tomu, co jí bylo řečeno od Pána* (srov. Lk 1,45). Mariinu blaženost je třeba odvozovat jediné od její víry. To řekl sám Pán, když *jedna žena ze zástupu k němu zvolala: „Blažená žena, která tě nosila, a prsy, kterých jsi požíval!“*, tehdy odpověděl: *„O všem, blahoslavení ti, kteří slyší Boží slovo a poslou-*

chají ho“ (srov. Lk 11,27–28). Tento úryvek Lukášova evangelia používá církev v předvečer slavnosti Nanebevzetí Panny Marie. Svátý Augustin a svátý papež Lev Veliký komentují toto místo takto: Maria počala Slovo duchovně ještě dříve, než počala Syna ve svém lůně.

Boží Syn se stal člověkem *pro naši spásu*, říkáme ve vyznání víry. A z toho vyplývá, že v to musíme věřit, abychom dosáhli blaženosti. Také Matka Boží se touto vírou stala Boží dcerou. Bůh, který si ji zvolil a od počátku ji chtěl mít *plnou milostí* (srov. Lk 1,28), viděl tuto její víru a rozhodl se ještě před stvořením světa, že ji učiní Matkou svého Syna. To neznámá, že by Maria obdržela tuto milost z důvodů nějakých svých zásluh. To by odporovalo naší víře; milost je vždy dobrovolný Boží dar, kterého se nám dostává jediné skrze zásluhu Ježíše Krista. A přece, Bůh věděl od věčnosti o víře a věrnosti Mariině. Jako my všichni obdržela milost, kterou nám Kristus získal svou smrtí, abychom s ním mohli vstát z mrtvých. „Blahoslavená Panna Maria je od prvního okamžiku svého početí na základě zvláštní milosti a vyznamenání ze strany všemohoucího Boha a vzhledem k zásluhám Ježíše Krista, Vykupitele lidského pokolení, uchráněna poskvrny dědičného hříchu.“ (Pius IX., *Ineffabilis Deus*)

Krásná a dobrotivá

Když se naplnil čas, poslal Bůh svého Syna, narozeného z ženy, podrobeného zákonu. (Gal 4,4) Panna Maria byla vyvolena Bohem být touto ženou, jak soudí Pavel. A protože měla porodit Božího Syna, obdařil ji Bůh všemi milostmi, jak to jen její lidská přirozenost dovolovala. Středověká argumentace zní: „potest, decuit, ergo fecit“⁽¹⁾ – neslušelo se, aby Marii nedal ty milosti, které ji mohl dát, a bylo logické, že to udělal. Je to myšlenkový postup i u člověka, který miluje svou matku a přeje si, aby ji viděl krásnou. Tento argument je nutně spjat s lidskou stránkou Božího Syna, který je Bůh, a s Marii. Ježíš je pravý Bůh a pravý člověk, jak nás učí nicejsko-cařihrad-

ské vyznání víry. Dnes je tato prostá argumentace znevažována; ale pokud se tak děje, vzdalujeme se ve svých úvahách od prostoty víry, která je hlásána především maličkým: *Nechte maličké přijít ke mně a nebraňte jim, protože jejich je království nebeské.* (Mt 19,14) A Pán dále pokračuje ve svém výkladu: *Kdo nepřijme Boží království jako dítě, vůbec do něho nevejde.* (Mk 10,15; Lk 18,17; Mt 18,3)

V rámci „negativní“ teologie se snažíme představovat si Boha zcela jinak. To je však pouze pozemská pravda, která nerespektuje zjevení. Kristus se stal člověkem a sdělil nám důležité pravdy o své preexistenci. Vzpomeňme si, co nám vypráví Terezie z Avily, které se zjevil Pán, když se pokoušela zdůvodnit tajemství Nejsvětější Trojice, a vytkl jí: „Terezie, k čemu jsem se stal člověkem?“ Augustinovi se dostalo podobné lekce, když viděl dítě, které chtělo přelít moře škeblí do důlku vyhrabaného v písku.

Nové poznání Boha

Chybí nám pokora. Ve své pýše se domníváme, že si můžeme Boha představit; popíráme tak možnost, že Bůh sám se nám sděluje. Domníváme se, že se mu přiblížíme, když říkáme, čím Bůh není. Říkáme o Bohu: je nestvořený, nadčasový, nezměřitelný atd. To je sice pravda, ale distancujeme se od ne zcela srozumitelného Zjevení. Když říkáme, že Bůh je zcela odlišný od obrazu, který si o něm máme učinit na základě Zjevení, znamená to, že nevěříme Zjevení. Když se pokoušíme definovat Boha jen v negativních termínech, jsme na tenkém ledě. Skrze víru dospívá náš rozum k poznání Boha, které je pouhým rozumem nedosažitelné; pro naše lidské pojetí je Bůh vlastně nepochopitelný slovní symbol: absolutní a neomezené bytí. Ale se Zjevením se objevuje *světlo v temnotách* (srov. Jan 1,5) a *všem, kteří ho přijali, dal moc stát se Božími dětmi, těm, kteří uvěřili v jeho jméno* (Jan 1,12).

Maria toto světlo v plnosti přijala. Již dříve, než k ní přišel anděl, přijala s vírou, co stojí v Bibli. Boží slovo bylo směrnicí jejího života, jak to vyjadřuje v Magnificat. Při andělově zvěstování byla uvedena do tajemství vtělení Božího Syna; ona se stala „magistra apostolorum“, jak učí Ruprecht Deutz, nebo jak bychom řekli

dnes, „mater ecclesiae“, pravzor a počátek církve, jak nás to učí preface o slavnosti Neposkvrněného početí. Je obecným katolickým přesvědčením, že Maria se před sesláním Ducha Svatého s apoštolu nejen modlila, nýbrž že s nimi také hovořila o tajemství svého Syna, který je také Božím Synem. Maria byla a je Matkou moudrosti nejen proto, že je nyní v nebi. Ještě dříve, než tuto Moudrost tělesně přijala, souhlasila již v duchu s touto moudrostí.

Zde se můžeme odvolat na to, co se modlí církev v předvečer 15. srpna: „Bože, ty jsi shlédli na pokoru Panny Marie a pozvedl ji k důstojnosti, že se stala Matkou tvého Syna.“ Protože byla pokorná, mohl Bůh učinit nepochopitelný div, že se Slovo stalo tělem a přebývalo mezi námi a my jsme viděli jeho slávu, jakou má od Otce jednorozený Syn, plný milosti a pravdy (Jan 1,14). S Pavlem můžeme tedy říct: *Když přišla plnost času* (Gal 4,4), tj. dnes, stala se Maria dokonalým tvorem, kterého si vytvořil Bůh. Jak říká Erich Heck, před Bohem se sbíhají všechny časy v jedno nerozdělitelné nyní. Maria byla a je Pannou nejmoudřejší, jak se modlíme v litanii loretánské, nejmoudřejší Pannou všech dob, protože je Trůnem moudrosti.

O slavnosti Neposkvrněného početí nás církev učí: „Velký a svatý Bože, vzhledem k vykupitelské smrti Kristově jsi blahoslavenou Pannu Marii od prvního okamžiku jejího bytí uchránil každé viny, abys připravil v jejím čistém lůně svému Synu důstojný příbytek.“

Tak jsou její velká privilegia důsledkem jejího božského mateřství – že byla počata bez poskvrny hříchu, že porodila jako Panna a byla přijata s tělem i duší do nebe. To jsou Bohem chtěné předpoklady, aby se mohl vtělit jeho jednorozený Syn. Ale důvodem pro lásku, kterou Bůh chová ke své Matce, jsou její víra a pokora.

*Z Mariologisches 3/2000 přeložil -lš-
(Redakčně upraveno)*

Poznámky:

⁽¹⁾ Všeobecně lze říci, že první premisa tohoto argumentu se týká logické možnosti a říká: Bůh mohl konat tak a tak. Druhá premisa se týká možnosti a říká: Bylo vhodné, aby Bůh takto konal. Z těchto premis je vyvozen závěr: Bůh takto konal. [pozn. red.]

„Jenom láska je tvůrčí“ (sv. Maxmilián M. Kolbe)

Svatý Maxmilián Maria Kolbe – jeden z největších světců našich dob, kněz neobyčejného myšlení, charismatický duchovní vůdce a organizátor – nepřestává udivovat svými hojnými přímluvami a svědectví jeho mučednictví dodnes uchvacuje prostotou svatosti ukryté v hrdinské lásce k bližnímu.

Úspěch díky Neposkvrněné

Je rok 1922. Jeden mladý polský františkán – P. Maxmilián Maria Kolbe – začíná vydávat časopis „Rytíř Neposkvrněné“. Jeho první vydání má 5 000 exemplářů. O šestnáct let později už tento počet dosahuje k milionu exemplářů! Otcem Maxmiliánem založené Rytířstvo Neposkvrněné tehdy čítá přes 40 000 členů. Dnes už ten počet dosahuje čtyř milionů na celém světě...

„Modlitba dodá sílu v nejtěžších chvílích života.“ (sv. Maxmilián M. Kolbe)

Když v roce 1927 P. Maxmilián dostává na vybudování nového kláštera prostor v Teresině u Varšavy, má k dispozici zarostlé pole. Budování Niepokalanowa začíná postavením Mariiny sošky. Od té chvíle se klášter bleskově rozvíjí. Před vypuknutím 2. světové války je Niepokalanów největším katolickým klášterem na světě. Tamější řeholní společenství čítá na 700 osob.

V roce 1931 se P. Maxmilián vydává s misí do Japonska. Tam, sotva po měsíci pobytu, vydává první číslo japonské verze „Rytíře Neposkvrněné“, a to v nákladu 10 000 exemplářů! Díky prorocké františkánově myslí „japonský Niepokalanów“ vzniká na místě, na které nedopadne o několik let později shozená atomová bomba...

P. Kolbe je člověkem s vizí. Má smysl pro techniku a neuvěřitelný organizační talent. Sní o vytvoření katolické televize i kina. Zajímá se o technické novinky. Vidí v nich možnost provádět jejich prostřednictvím evangelizaci. Dalekosáhlé plány zpřetrhává válka, avšak největší řeholníková mise teprve začíná.

Můžeme směle tvrdit, že v životě P. Maxmiliána končí téměř všechna díla, do kterých se pustí, úspěchem. Klíčem k němu je jeho naprostá, pokorná a bezmezná poslušnost Matky Boží a svěření se jí. Ve všem, co P. Kolbe dělá, mu září heslo: „Dobýt celý svět pro Neposkvrněnou.“ Ukazuje na ni jako na nejjistější a nejkratší cestu ke spáse.

„Ano, věřím!“

Rok 1939. Začíná válka. P. Maxmilián je Němci uvězněn. Po propuštění z tábora 8. prosince 1939 (na svátek Neposkvrněného početí Panny Marie) organizuje františkán v Niepokalanowě centrum pomoci okolnímu obyvatelstvu. V zimě na přelomu let 1939 a 1940 se klášter stará o jeden a půl tisíce vyhnaných Židů. V této souvislosti je třeba dodat, že Polsko je jediným okupovaným státem, kde za sebemenší třeba jenom pokus pomoci Židům hrozí trest smrti... V únoru roku 1941 P. Kolbeho zavřelo gestapo. Ideologům Německa, které obsadilo Polsko, se nelíbí názorový charakter před válkou v Niepokalanowě vydávaných tiskovin, v nichž P. Maximilián brání církvi a polský národ. V jednom čísle „Rytíře

Neposkrvněné“ vydaném před válkou Kolbe píše: „Jedině pravda může být a je nezvratným základem štěstí jak jednotlivých lidí, tak i celého lidstva.“ Tato slova se nelíbí okupantovi, jehož zločinecká ideologie se opírá o lež. P. Maxmilián také padá jako oběť velkoryse plánované akce na likvidaci polské inteligence (včetně duchovenstva), vrstvy vedoucí národ, nebezpečné pro okupanty. Řeholník je také ohrožen tím, že v Niepokalanówě ukrývá vyhnané Židy. Po výsleších je uvězněn na Pawiaku.

Už na počátku pobytu ve vězení vydává P. Maxmilián nádherné svědectví své víry v Krista. Když ho esesman vidí ve františkánském hábitu, začíná zuřit. „Škubte za křížek a ptá se: »Ty v to věříš?« - »Ano, věřím,« odpovídá klidně P. Kolbe. Dostává úder pěstí do tváře. Otázky se opakují. Pokaždé Němec slyší stejné: »Věřím!« Každé »věřím« doprovází úder pěstí do tváře. Když nakonec esesák vidí, že otcem Kolbem nepohne, tříská dveřmi a odchází. Na Pawiaku P. Kolbe nepřestává být apoštolem. Je k druhým ochotný a přející. (...) Hodně se modlí a vybízí k modlitbě i druhé. Protože modlitba“ - potvrzuje - „dává sílu v nejtěžších zkouškách života.“ (br. J. Młodożeniec OFMConv., *Znamení błogosławionego Maksymiliana Kolbego*, s. 98)

„Malé věci konej s velkou láskou“

V květnu roku 1941 se P. Kolbe dostává do německého koncentračního tábora Auschwitz, kde dostává táborové čís-

lo 16670. Přemístění do tohoto tábora přijímá jako vůli Neposkrvněné a možnost být oporou jiným vězňům v nepříznivém osudu. Otec Maxmilián je přidělen ke komandu, které pracuje při kácení stromů. Kápo tohoto komanda je rozhodnutý ho

*Před 2. světovou válkou
společenství čítalo 700 osob*

zničit. V pracovní době mu nakládá větší množství větví a přikazuje s nimi utíkat. Jindy mlátí řeholníka tak silně, že napůl živý zůstává ležet v blátě. Otce Maxmiliána přinesou do tábora spoluvězni z bloku. Plný modřin, s vysokou horečkou se dostává do místnosti pro nemocné. Po celou tu dobu se františkán modlí (také po nocích) a se spoluvězni se dělí o hladově přidělené potraviny. Tajně také koná vedením tábora rovněž zakázanou kněžskou službu pro spoluvězně (mj. zpovídá, radí a tajně slouží mše svatě). Vyžaduje to hrdinskou odvahu a obětavost, protože

za vykonávání jakékoliv kněžské služby hrozí v táboře smrt.

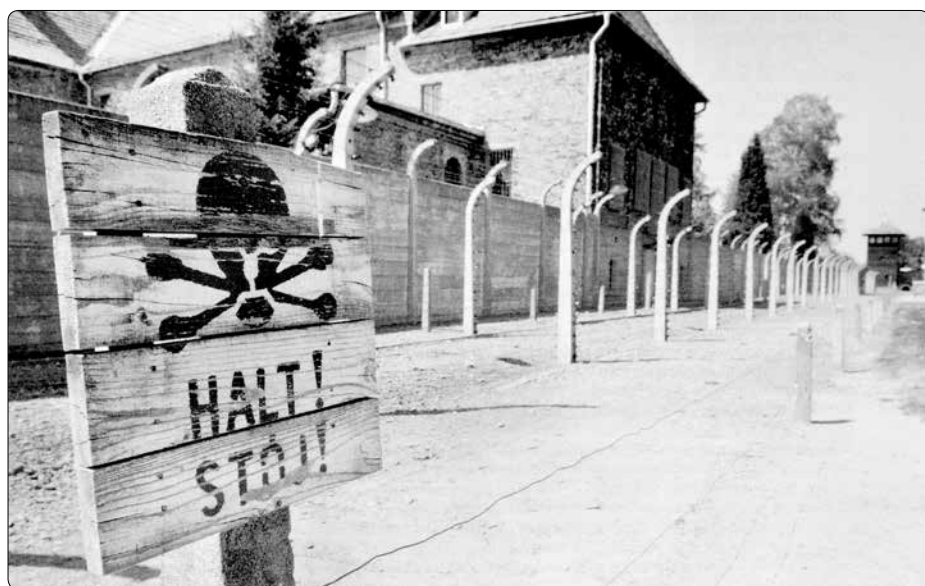
Ve skutečnosti v táboře P. Kolbe nepřestává se svou misí dělení se o víru, naději a lásku. Těší a pozvedá na duchu četné zlomené vězně. Během dvou měsíců v táboře se mu podaří zachránit mnoho životů a duší. Mnohé odvádí od úmyslu „jít na dráty“ - čili od sebevraždy. Brání také osoby, které ukradly chléb z hladu, a přimlouvá se za ně. V táboře se říká, že P. Maxmilián je knězem beznadějných záležitostí, umějším navracet naději dokonce nejvíce pochybujícím, nejenom katolíkům, ale i Židům nebo vyznavačům jiných náboženství.

Jednoho dne Kolbe potkává hluboce ztrápeného mladého člověka. Je to Kazimír Piechowski, má 21 let. Mladík už ztratil naději na přežití a je blízký činu „vrhnout se na dráty“. Otec Maxmilián na něho hledí, klade mu ruku na rameno a říká: „Pamatuj, naděje!“ Ta slova do zničeného člověka vlévají nejenom sílu, ale stávají se pro něj světélkem naděje na lepší zítřek. Rok nato Piechowski se třemi jinými vězni zorganizuje jeden z nejbravurnějších útěků z tábora. Nikomu v celé historii centrálního tábora KL Auschwitz se nepodařilo něco takového udělat... Dožije se 98 let.

Jindy se zase jeden kápův pomocník pase na utrpení P. Maxmiliána. Řeholník se plazí po čtyřech. Němec do něho kope ze všech sil. Vidí to jiný vězeň - předválečný vicemistr Polska v boxu Tadeusz „Teddy“ Pietrzykowski. Boxer to nevydrží a nabízí dohlížejícímu esesmanovi, že by chtěl trochu potrénovat s tantím sadistou. Esesman souhlasí. „Teddy“ okamžitě povalí kápova pomocníka na zem. To mu ale nestačí. Chce ho zřít tak, aby se ještě toho dne dostal do pece krematoria. Tu ho někdo chytá za ruku a začíná prosit: „Nebij, synu!“ To povstává ze země zmučený P. Kolbe a přimlouvá se za svého kata...

„Chci za něho umřít“

Dne 29. července 1941 z koncentračního tábora Auschwitz utíká jeden z vězňů. Zástupce velitele tábora při nástupu v rámci represe na apelu vybírá 10 vězňů, kteří mají v bunkru umřít hladu. Nešťastný los padá na otce rodiny - Františka Gajowniczka. Otec Kolbe slyší jeho nářek. Sám vychází z řady a jde směrem tá-

Německý koncentrační tábor v Osvětimi, v němž zahynul P. Maxmilián

borových katů rozsévajících hrůzu. Němci jsou šokováni. Jakási nadpřirozená síla jim nedovoluje na místě zastřelit nebo ztýrat vězně, který vystoupením z řady přestupuje jeden z nejpřísnější a nejbrutálnější sledovaných táborových zákazů. V historii žádného ze zhruba 700 německých koncentračních táborů se nestalo, aby takový čin prošel beztrestně. Tou dobou oděný v pruhovaném mundúru a v dřevácích P. Maxmilián se klidně prodírá dalšími řadami vězňů. Nejde jako žebrák, ale také ne jako hrdina. Jde jako člověk svobodný a vědomý si velikého poslání. Má 47 let, je zničený chorobou, bitím, ale také velmi pracovitým a asketickým způsobem života, vypadá už jako stařeček. Přichází k veliteli a snaží se mu políbit ruku! Není možné v té scéně nespátřovat Krista, který, než vezme na svá ramena kříž, nejdřív ho s úctou políbí. Otec Kolbe stojí před důstojníky. Němci, kteří provádějí výběr, nevědí, co mají dělat. Velitel tábora se nakonec ptá: „Co chce ta polská svině?“ Františkán klidně odpovídá: „Chci umřít za něho,“ a ukazuje vedle stojícího Gajowniczka. Padne další otázka: „Kdo jsi?“ Otec Maxmilián odpovídá: „Jsem polský katolický kněz.“ Nebojí se přiznat ke své víře ani ke kněžství, přestože ví, jak se Němci chovají k polským kněžím! Ticho je nesnesitelné. Konečně se děje něco, co dodnes nedokážou pochopit ani Němci, ani bývalí vězni. Velitel, který vězňům vždycky tykal, se teď obrací s úctou a se slovy: „Proč za něho chcete umřít?“ Otec Kolbe odpovídá: „On má ženu a děti.“ Po chvíli uvažování esesman říká: „Dobře.“ Táborový kat – „pán“ života a smrti – přijímá tedy změnu, jak se mohlo zdát, neodvratného rozsudku. Otec Maxmilián láme Němce, který přece mohl nesouhlasit nebo vydat stejný rozsudek pro oba dva.

To je celý katechismus vyznávaný františkánem. Člověk, který v Římě obhájil dva doktoráty, z filosofie a z teologie, s nejvyšším hodnocením *summa cum laude*, redaktor, misionář a přednášející na vysokém učení v Krakově i v Nagasaki, uznává, že jeho život má menší hodnotu než život otce rodiny!

„Toužím být rozdrčen na prach pro Neposkvrněnou“

Esesmani odvádějí odsouzené do bunkru hladu. Otec Kolbe obejmě paži jedno-

P. Maxmiliána Kolbeho proslavilo heslo: „Dobýt svět pro Neposkvrněnou!“

ho z vězňů – tak slabého, že se neudrží na nohou. Docházejí k bloku č. 13. Odsouzení se musí svléknout donaha. Jsou zatlačeni do cely ve sklepení – velmi malé a nízké, s jedním zadrátovaným okénkem pod stropem a se studenou betonovou podlahou. Esesmani prásknou železnými dveřmi.

Pro P. Maxmiliána začíná poslední mise v životě – doprovázet jiné odsouzené na smrt, aby se ještě mohli smířit s Bohem. Zpočátku vězni křičí zoufalstvím a rouhají se Bohu. Později ale, pod vlivem P. Kolbeho, se začínají modlit a zpívat písně k Matce Boží. Řeholník jim dodává odvahy; zpovídá je a připravuje na smrt. Stojí nebo vkleče, sleduje mírným zrakem esesmany, kteří provádějí dohled. Němci nemohou vydržet jeho pohled, pronikavý, ale zároveň naplněný láskou k bližním. „Dívej se do země!“ příkazují. „Ne na nás!“ Vězni setrvávají na modlitbách. Z cely vycházejí zpěvy náboženských písní. Františkán doprovází modlitby slovy litanií a růžence, ostatní vězni mu odpo-

vidají. Časem se však hlasy stávají stále slabšími. Vězni pomalu dokonávají. Ze žízně pijí vlastní moč... Po víc než dvou týdnech trápení, 14. srpna, zůstává naživu jenom P. Maxmilián. Esesmani jsou už netrpěliví. Přivolávají táborového kate, který má odsouzence dobít injekcí jedu přímo do srdce... Překladatel z bloku smrti se vrací na místo chvíli po exekuci. Spatří P. Kolbeho sedícího na podlaze, opřeného zády o stěnu. Jeho čisté tělo jako by zářilo. Oči zemřelého zůstaly doširoka otevřené, utkvívající na jednom bodě, jakoby ustrnulé v radostném nadšení. Celá jeho tvář září radostí... Je hodina 12.50. Otec Maxmilián tedy umírá o vigílii svátku Nanebevzetí Panny Marie. Neposkvrněná přichází pro svého rytíře.

Dalšího dne je františkánovo tělo přeneseno do krematoria. Stejně tak hozené do pece se jen stěží poddává plamenům. K jeho spálení dochází už v plnosti mariánského svátku. Popely z krematoria rozsypané po okolních polích roznáší vítr. Přání P. Maxmiliána se uskutečňuje: „Toužím být rozdrčen na prach pro Neposkvrněnou a aby ten prach byl roznesen větrem po celém světě.“ Jednoho srpnového rána roku 1941 se ukazuje své milované matce, oblečený v hábitu, a ujišťuje ji, že je velmi šťastný...

Jakási nadpřirozená milost působí, že ode dne smrti P. Kolbeho vězňové koncentračního tábora Auschwitz snášejí lehčeji táborové obtíže. Pamatují na vítězství dobra v moři zla a to jim dodává naději. Jít dobrovolně na pomalou, ve strašlivých hladových mukách probíhající smrt je něčím nepředstavitelným v táborových realitách. Nikdo dříve ani nikdo později nebyl s to vykonat takový veliký, hrdinský, až nadlidský akt lásky k bližnímu, vyjádřený ve vztahu k jiné, cizí osobě. Šokování němečtí kati říkají o otci Maxmiliánovi: blázen, šílenec. „Takového flandáka jako ten jsme tu ještě neměli. Musí to být nějaký neobyčejný člověk.“ Jeho postoj je mimo lidské chápání, přemýšlení, kalkulování. „Mé úmysly nejsou úmysly vaše a vaše cesty nejsou cesty moje, je výrok Hospodinův.“ (Iz 55,8) V činu P. Maxmiliána je prostě nejčistší láska – která pochází od samotného Boha. Láska, ke které nás uschopňuje sám Stvořitel, protože sami od sebe toho nejsme schopni. Několik dní před smrtí říká P. Kolbe spoluvězňovi

předznamenávající slova: „Nenávist není tvůrčí síla. Tvůrčí silou je láska.“

Neobyčejná relikvie „z nebe“

Rok 2015. Žák P. Pia a vedoucí Mezinárodního sdružení exorcistů – P. Cipriano de Meo – se po mnoho měsíců modlí na přímluvu služebníka Božího Mattea da Agnoneho o uvolnění jistého muže od zlého ducha. „Jednoho dne zemřelý řeholník [o. Matteo da Agnone] ohlašuje, že postoupí místo »většímu svatému«. Přítomní při modlitbě slyší v tu chvíli hlas sv. Maxmiliána Kolbeho, který exorcistovi slibuje výjimečný dar. Po roce, přesně na výročí této události, se P. Cipriano modlí znovu nad týmž ztotočeným mužem. Náhle, před očima 20 lidí, se v jeho rukou objeví... brýle. Jsou staré a zničené, avšak – což není pravděpodobné – s neporušenými skly. Pro zkušeného exorcistu tento náhle zmaterializovaný předmět je zřetelným znamením přímluvy a péče sv. Maxmiliána.“ (*Okulary wiary*, <http://cudajezusa.pl>).

Neobyčejné brýle se stávají předmětem důkladného zkoumání. Je zřejmé, že se v táborových reáliích zcela jistě ani proužkovaný oděv, ani brýle budoucího svatého nemohly zachovat. Zkoumán je tedy věk brýlí „z nebe“ – a srovnávací analýza se snímky P. Kolbeho z Niepokalanowa nenechávají žádné pochybnosti – jsou to tytéž brýle! Otec Cipriano jich tedy začíná používat během exorcismů. Reakce zlého ducha je jednoznačná a tím také potvrzuje autentičnost brýlí. Když „je přiložil k třesoucí se osobě a přivolával v myslí přímluvu sv. Maxmiliána Kolbeho, tehdy démon hrozným způsobem začal křičet skrze tu osobu: »Vezmi je, ony mě pálí, už to dál nevydržím!«, načež ta osoba byla očividným způsobem uvolněna.“ (J. Jureczko-Wilk, *Okulary o. Kolbeho*, Gość Niedzielny“, 14. 8. 2015)

Otec Maxmilián Kolbe nás nepřestává stále udivovat a četné zázraky a svědectví o uzdravení nám připomínají jeho výjimečnou přímluvu v nebi. Rovněž ne bez důvodu polský primas Stefan Wyszyński o něm řekl: „To není postava, která se umístí v archivech. Bude nás všechny vždycky přerůstat o hlavu. Cesta otce Maxmiliána teprve začíná...“

*Z Miłujcie się! 5/2020 přeložila -vv-
(Redakčně upraveno)*

P. Marko Rupnik již není členem Tovaryšstva Ježíšova

Kněz Marko Rupnik již není jezuitským řeholníkem. Napsal to v otevřeném dopise delegát pro mezinárodní římské domy a díla Tovaryšstva Ježíšova, otec Johan Verschueren. Informuje, že uplynulo třicet dní, které podle nových kanonických norem v tomto ohledu byly určeny k tomu, aby se otec Rupnik mohl odvolat proti dekretu o propuštění z Tovaryšstva Ježíšova (který obdržel 14. června 2023), po deparšovanému generálnímu představenému

řádu. Otec Verschueren připomíná, že Rupnik předložil žádost, aby mu bylo umožněno opustit Tovaryšstvo již v lednu 2023, ale vysvětluje, že tato žádost pro něj nikdy nepředstavovala nějaké „právo“, protože řádové sliby ho zavazovaly k celoživotnímu závazku poslušnosti a ze strany řeholní kongregace neexistuje žádná povinnost takové žádosti vyhovět. Verschueren upřesňuje, že řád tuto Rupnikovu žádost nechtěl přijmout, přičemž byl veden touhou zavázat ho k odpovědnosti tváří v tvář mnoha obviněním a vyzvat ho, aby nastoupil cestu pravdy a konfrontace se zlem, za které ho žalovalo mnoho zraněných osob. Protože Rupnik nechtěl přijmout tuto výzvu, Tovaryšstvo se rozhodlo ho propustit.

V únoru jezuité uvedli, že započal nový interní postup proti Rupnikovi poté, co dostali proti němu obvinění z časového rozpětí od roku 1985 do roku 2018. Uvedli, že „vysoce důvěryhodná“ obvinění zahrnují tvrzení o du-

chovním, psychickém a sexuálním zneužívání a o zneužívání svědomí.

Delegát pro mezinárodní římské domy, který byl zároveň Rupnikovým vyšším představeným, lituje neschopnosti bývalého spolubratra konfrontovat se s hlasem tolika lidí, kteří se cítili zraněni, uraženi a poníženi jeho chováním a jednáním vůči nim, ale dodává, že to nevyklučuje dobro, které vykonal, a duchovní ovoce, jehož byl prostředníkem pro mnoho dalších lidí v církvi. Pokud jde o možnost přistoupit ke kanonickému procesu, Verschueren zdůrazňuje, že to samo o sobě není v kompetenci Tovaryšstva Ježíšova, ale Svatého stolce. „Vždy jsem si jako vyšší představený přál, abych za různých okolností těchto dlouhých a složitých událostí mohl zahájit proces, který by zaručil soudní zjištění skutečností, právo na obhajobu a následný trest (nebo případné zproštění viny),“ pokračuje jezuita, „ale různé důvody, včetně současných omezení předpisů týkajících se podobných situací, to neumožňovaly.“

Nakonec otec Verschueren prohlašuje, že je pevným přáním Tovaryšstva Ježíšova oddělit se, a to i právně, od *Centra Aletti*, římského společenství, které propojuje studium, sakrální umění a snahu o dialog v návaznosti na křesťanskou tradici Východu a Západu, formálně opustit veřejné sdružení věřících, které nese stejné jméno, a najít nejlepší způsob, jak zrušit partnerské vztahy s Centrem – kde mimo jiné již není rezidentní jezuitská komunita –, a to také ve spolupráci s římským vikariátem, na němž je dnes Centrum závislé. „Všechny lidi, kteří se jakýmkoli způsobem cítili a cítí zraněni tímto naším někdejším bratrem,“ uzavírá otec Verschueren, „ujišťuji o své plné solidaritě a otevřenosti k tomu, abychom v budoucnu našli nejlepší způsoby, jak dospět k pokoji a vnitřnímu smíření cestami, které můžeme zkoumat společně.“

Zdroj: Vatican News; TK KBS

Svědkové víry: mnišství a síla přimluvné modlitby

- dokončení katecheze papeže Františka ze str. 2

podporující jeho poslání. Nikoli náhodou je patronkou misii klauzurní řeholnice, svatá Terezie od Dítěte Ježíše. Poslechněme si, jak objevila své povolání. Píše o tom následujícími slovy: „Pochopila jsem, že církev má srdce a že toto srdce plane láskou, že jediné láska pobízí členy církve k jednání, a kdyby se náhodou nedostávalo lásky, apoštolové by přestali hlásat evangelium, mučedníci by odmítali prolít svou krev... Pochopila jsem, že láska v sobě zahrnuje všechna povolání. (...) A tak, stržena bláznivou radostí, zvolala jsem: »Ach Ježíši, Lásko moje... konečně jsem našla své povolání, a mým povoláním je Láska! ... V srdci církve, své Matky, budu láskou...« (Rk B 3v, 8. září 1896) Kontemplativní řeholníci a řeholnice, mniši a mnišky jsou lidé, kteří se v tichosti modlí, pracují a modlí se za celou církev. A v tom spočívá láska: láska vyjadřující se modlitbou za církev, prací pro církev v kláštrech.

Mnišským životem proniká ke všem lidem tato láska, která se uskutečňuje v přimluvné modlitbě kontemplativních řeholnic a řeholníků. V tomto ohledu bych rád uvedl jako příklad svatého Řehoře z Nareku, učitele církve. Tento arménský mnich, který žil na přelomu prvního a druhého tisíciletí, nám zanechal knihu modliteb, do níž se vlila víra arménského lidu, prvního národa, který přijal křesťanství, národa, který se přimknul ke Kristovu kříži a v dějinách mnoho vytrpěl. Svatý Řehoř strávil téměř celý život v klášteře v Nareku, kde se naučil zpytovat hloubky lidské mysli a propojením poezie s modlitbou dosáhl vrcholu arménské literatury i duchovnosti. Hledisko, které na něm nejvíce zaujme, je právě tato všeobecná solidarita, jíž se stává mluvčím. Mnichové a mnišky jsou si vědomi všeobecné soudržnosti, neboť vše, co se ve světě děje, nachází místo také v jejich srdci, když se za to modlí. Jejich srdce je jakousi anténou, která dokáže zachytit světové dění, aby se pak za ně modlila a přimlůvala. Takto žijí v jednotě s Hospodínem i všemi lidmi. Svatý Řehoř z Nareku píše: „Dobrovolně jsem na sebe vzal všech-

ny viny, počínaje těmi prvního otce až do otce posledního z jeho potomků.“ (*Kniha nářků*, 72)

Stejně jako to učinil Ježíš, berou na sebe mniši problémy, těžkosti, nemoci a mnoho dalšího z tohoto světa a modlí se za druhé lidi. Stávají se tak z nich velcí hlasatelé evangelia. Jak je možné, že žijí uzavřeni v klášteře a evangelizují? Jsou totiž svým slovem, příkladem, přimluvou a každodenní prací mostem prosebné modlitby za všechny lidi a jejich hříchy. Pláčou a někdy skutečně prolévají slzy nad svými vlastními hříchy – všichni jsme hříšníci – ale pláčou také nad hříchy tohoto světa, modlí se a přimlouvají, pozvedají ruce a srdce. Zamysleme se trochu nad touto „rezervou“ (dovolím si užít tohoto slova), kterou v církvi máme: jsou skutečnou silou, pravou silou, která nese vpřed Boží lid a z níž se odvíjí prosba o přimluvnou modlitbu, s níž se lidé obracejí na zasvěcené muže a ženy. „Modli se za mne, při-

mlouvej se za mne,“ říká Boží lid, když je potkává. Prospěje nám, když podle možnosti navštívíme nějaký klášter, protože tam vládne modlitba a práce. Každý klášter má svou vlastní řeholi, avšak ruce kontemplativních řeholnic a řeholníků jsou stále zaměstnány prací a modlitbou. Kéž nám Pán dává nové kláštery a nové členy i členky mnišských řádů, aby církev nesli vpřed skrze svou přimluvu.

Zdroj: <https://www.vaticannews.va/cs>
(Redakčně upraveno)

Papež František založil Van Thuânovu nadaci

Svatý stolec dne 25. června 2023 zveřejnil reskript, kterým papež nařídil v souladu s kánonem 120, odst. 1 *Kodexu kanonického práva* zrušení nadací *Milosrdný Samaritán a Iustitia et pax* a místo nich zřídil *Van Thuânovu nadaci*, pojmenovanou po vietnamském kardinálovi, který zemřel v roce 2002.

Kardinál Van Thuân byl od roku 1998 až do své smrti předsedou tehdejší Papežské rady *Iustitia et pax*, ale předtím byl 13 let vězněn v žalářích komunistického režimu. V současnosti probíhá proces jeho blahořečení.

Ve zmíněném reskriptu papež František rovněž nařídil, aby do vydání nových stanov bylo zbytkové dědictví zrušených nadací převedeno na zřizovanou *Van Thuânovu nadaci*.

Podle <https://www.vaticannews.va/cs>

Kolegiátní kapitula sv. Kosmy a Damiána ve Staré Boleslavi zve na

MARIÁNSKOU POUŤ K PALLADIU ZEMĚ ČESKÉ

15. srpna 2023 do baziliky Nanebevzetí Panny Marie.

Program: 9.00 – poutní mše svatá (celebruje P. Prokop Petr Siostrzonek OSB, arcioptat břevnovský)
18.00 – večerní mše svatá (celebruje J. M. Libor Bulín, probošt Kolegiátní kapituly svatých Kosmy a Damiána ve Staré Boleslavi, kustod Palladia země české a staroboleslavský farář).

Malá Mariánská pouť – 13. srpna 2023: 9.00 – mše svatá (celebruje Mons. Michael Slavík, Th.D.).

Velká Mariánská pouť – 20. srpna 2023: 9.00 – mše svatá (celebruje Mons. Karel Herbst SDB, pomocný biskup pražský; doprovází chrámový sbor *Václav*) • 18.00 – večerní mše svatá (celebruje J. M. Libor Bulín).

Maminka Markéta (27)

Život matky Dona Boska

Kapitola 28

ROK 1848 MAMINKY MARKÉTY

Jako mravenec v bouři

Rok 1848 je rokem revolucí. Revoluce začíná v Paříži 24. února svržením monarchie Luigiho Filippa. Potom to pokračuje jako hra domina – Vídeň (13. března), Berlín (15. března), Budapešť (15. března), Benátky (17. března), Milán (18. března).

Král stržen událostmi vyhlásí ústavu (nikoliv psanou konstituci odevzdá delegátům lidu, ale „udělenou“ králem) a v noci z 23. na 24. března vyhlásí válku Rakousku. Na frontu odjíždí 60 000 mužů vedených králem a princem nástupcem Vittorioem Emanueleem. Ve městě jsou zabaveni všichni koně nutní pro dopravu, tahání děl a vozů. Město bez typického hluku vozů najednou oněmělo.

I přes tyto události, které se rozpoutají jako bouřka, se to na předměstích hemží lidmi, kteří se zoufale snaží přežít, život pokračuje jako vždycky předtím. Je to jako na mraveništi během bouřky. K dennímu obrazu patří, že se lidé hádají o liry a drobné, aby dali dohromady oběd spolu s večeří. „V roce 1848 byli mnozí Piemontané a Turíňané – jako i jiní Italové – neúčastní a lhostejní, když ne nepřátelští vůči národnímu Risorgimentu.“ (U. Levra)

Maminka Markéta, Don Bosco a jeho Oratoř tvoří část těchto „početných Piemontanů a Turíňanů“, kteří z války mají jenom nepřijemnosti.

Do války jsou povoláni první mladíci z Oratoře

Battista Francesia, který to všechno zažil, vzpomíná takto:

„Když byla vyhlášena válka v roce 1848, mnozí z těchto mladých lidí, kteří byli mezi prvními návštěvníky Oratoře (v roce 1841–42, pak tedy před sedmi lety), museli odejít do války. Don Bosco jako laskavý otec je shromáždil a naposledy jim dal užitečné rady a ujistil je, že se bude za ně neustále modlit. Oni mu veli-

ce často psali a slibovali, že se brzo vrátí do Oratoře... Don Bosco je sledoval na mapě, označoval místa bojů, zapichoval tam špendlíky a pak nám sděloval zprávy o vzdálených kamarádech. Myšlenky na nebezpečí, láska, která nás spojovala navzájem, se projevovaly v modlitbě, aby se co nejdříve vrátili zpět. Mladíci, zvláště odrostlejší, přicházeli téměř každou neděli a přistupovali ke svatému přijímání a obětovali je za kamarády vojáky. S velikou láskou čekali na zprávy o nich. Když Don Bosco ohlásil, že dostal dopisy, tak všechno kolem něho ihned zmlklo, aby vše slyšeli. Někdy plakali, když slyšeli o tom, co museli snášet, a někdy z těch zpráv měli radost. Když se v roce 1849 dověděli o porážce u Novary, všichni z toho byli smutní.“

Také maminka Markéta se modlila za tyto chlapce, za jejich matky

Některé z nich poznala, když se modlili za jejího umírajícího syna. Velcí chlapci, pracující, kteří přišli ze vzdálených zemí, kteří v Donu Boskovi našli pomoc, aby se stali čestnými občany a dobrými křesťany, teď, poté co byli zapomenuti v okamžiku, když pomoc potřebovali, byli voláni do války, aby střelili, zabíjeli a nechali se zabít.

Maminka Markéta nikdy nepotřebovala kostel, aby se modlila. Kostely (kdoví proč) byly vždycky daleko od jejího domu. Teď však jeden kostelík byl blízko, ten, ve kterém se modlili chlapci z Oratoře. Nebyl tam ještě ani svatostánek s Eucharistií (biskupové tehdy udělovali toto dovolení velice těžce). Už několik měsíců tam však byla soška Panny Marie na pravé straně oltáře. (Je tam ještě dodnes!) Byla to jednoduchá soška, z papírové dřevě. Stála 27 lir. Maminka Markéta, když byla unavená, chodila do kostelíka, sedla si do poslední lavice, modlila se růženec a dívala se na Pannu Marii. Rozuměly si velice dobře, ona a Panna Maria. Byly obě matky, věděly, jak je namáhavé žít v dětství, jak je bolestné vidět je trpět, jak ob-

tižně je častokrát chápat a mlčet, když je člověk nechápe.

Ascanio, první animátor Oratoře

V únoru byl seminář zavřen. Klerici byli posláni domů do svých rodin. Jeden z nich, Ascanio Savio z Castelnua, poprosil biskupa, aby mohl pokračovat ve studiu tak, že bude v Oratoři. Don Bosco ho znal už pět let, věděl, že by z něho byl dobrý „animátor“ u jeho chlapců, a tak podpořil jeho prosbu. Ascanio se na čtyři roky stává prvním „klerikem asistentem“ v Oratoři. On podal toto svědectví:

„Poznal jsem maminku Dona Boska, když přišla do Oratoře: my všichni i cizí i sami biskupové ji nazývali maminkou Markétou. Ve vesnici, odkud pocházím i já, měla velice dobrou pověst. Můj pan farář o ní říkal, že je to svatá žena a že dělala zázraky, aby pomohla svému synovi stát se knězem. Chlapci z Oratoře k ní měli velikou úctu, jako by to byla jejich matka, a ona se skutečně tak jako matka chovala.“

Třeštění proti kněžím

Ústava udělila svobodu tisku. Sebrala otcům jezuitům monopol na veřejné vyučování a moc „cenzurovat“ knihy. Konec toho, co bude nazýváno „intelektuální diktatura“, rozpoutal nejen proti jezuitům, ale i proti všem kněžím skutečný „hon na člověka“. Don Bosco o tom píše: „Zvláštní druh třeštění pronikl mysl samotných mladých lidí, kteří se scházeli v různých částech města, na ulicích, na náměstích a považovali za dobré hanět kněze anebo mluvit proti náboženství. Já sám jsem byl

vícekrát napaden na ulici. Jednou, zatímco jsem vyučoval katechismus, jedna kulka proletěla oknem a mojí klerikou pod ramenem a udělala velkou díru do zdi... Don Borel se téměř zázrakem zachránil před ranou z pistole... Jevilo se to jako zvrácenost myšlenek a činnosti, takže jsem nemohl ani důvěřovat lidem, kteří mi vykonávali nějakou službu. Potom jsem veškeré domácí práce dělal já a moje matka.“

Pro matku Markétu to často byly hodiny chvění o život Dona Boska. Byly to těžké doby. Kdosi radil Donu Boskovi, aby alespoň na čas zavřel Oratoř a čekal na lepší časy.

Slamníky v kostele mezi lavicemi pro duchovní cvičení

Don Bosco to dělal naopak, přišel s geniálním nápadem (záleželo, z jakého bodu se na to hledělo). Nepřátelé chtěli odtrhnout mladé lidi od Pána Ježíše a od církve. Don Bosco proto, aby upoutal některé z nejlepších mladých lidí a probudil v nich povolání, myslel na pětidenní kurz duchovních cvičení.

Byl to odvážný až drzý podnik: jako sázet mladé stromky, když padají kroupy. Mamince Markétě přibude navíc velice těžká práce. V té době – který zaměstnavatel bude ochoten uvolnit na pět dnů vlastní zaměstnance, aby se mohli modlit a naslouchat kázání?

Ale Don Bosco se o to pokusil. Mluvil o tom a jeho návrh přijalo asi 50 chlapců z těch, kteří u něho bydleli anebo chodili do večerní školy. Pak začal pouf po zaměstnavatelích. Vysvětloval jim, že duchovní cvičení učiní mladé dělníky poslušnějšími. Mnoho zaměstnavatelů mu zavřelo dveře před nosem. Avšak asi dvacítká (kteří už Dona Boska znali) po víceméně dlouhém váhání přistoupila na ten návrh. V tomto okamžiku Don Bosco dále žádal rodiny těch chlapců (kteří je vůbec měli), anebo nejbližší příbuzné. Nakonec promluvil s maminkou Markétou. Řekl jí napůl vážně, napůl žertem, že se rozhodl procvičovat se v kuchařském umění po jejím boku po celý týden, a tak že bude chodit dvacítká chlapců na oběd a na večeri. Maminka (pravděpodobně už to věděla z důvěrného sdělení chlapců) se ho se smíchem zeptala, jestli se bude také učit umývat nádoby.

Nejtěžším problémem, který bylo potřeba vyřešit, bylo najít 20 míst na spaní. Don Bosco chtěl pro to, aby duchovní cvičení byla účinná, aby byla „uzavřená“, to znamená bez kontaktu s vnějším světem po celou dobu. Giuseppe Buzzetti, chlapec, který již u Dona Boska bydlel a ke kterému měl Don Bosco největší důvěru a kterému svěřoval všechno, co bylo třeba zařídit, stejně jako mamince Markétě, vzpomíná s úsměvem na ty pokusy, které dělali s maminkou Markétou, aby někam umístili těch pozeňnaných 20 slamníků. Vyzkoušeli to pod schody v komůrce. Nakonec se rozhodlo, že je všechny umístí do kostela mezi lavice. „Není to moc pohodlné, ale když se někomu chce spát...“ Pak museli různé vymýšlet, jak opatřit pro všechny talíře a příbory, aby všichni mohli během těch pěti dnů obědovat a večeřet.

Program každého dne duchovních cvičení spočíval ve slavení mše svaté a čtyřech promluvách (dvě ráno a dvě odpoledne), ve kterých se probíraly otázky týkající se života a smrti, soudu a Božího milosrdenství, nebe a pekla. Středem duchovních cvičení byla dobře vykonaná svatá zpověď: „Jako by to byla poslední v životě,“ říkal Don Bosco. Na zpovídání byl pozván také nějaký další kněz, ale stejně se všichni zpovídali u Dona Boska.

Účinek exercicií byl podivuhodný. Don Bosco na vybledlé a téměř nečitelné 144. stránce MB⁽¹⁾, vlastnoručně napsa-

né, píše: „Povedly se dosti dobře. Mnozí, u kterých se člověk už dlouhou dobu zbytečně snažil, se dali na opravdu ctnostný život. Několik z nich se stalo řeholníky, jiní zůstali ve světě, ale stali se vzorem pro ty, co chodili do Oratoře.“ Vlevo na okraji stejné stránky Don Bosco napsal – snažil se zúžit řádky a písmo – 8 jmen a příjmení těch prvních chlapců s dodatkem: „Byli vždycky dobří křesťané.“

Námaha ze strany matky Markéty, Giuseppa Buzzettiho a zvláště Dona Boska byla opravdu veliká. Avšak ovoce duchovních cvičení úplně předčilo představy Dona Boska. Třebaže ho to stálo nějakou oběť, opakoval je každý rok. Řetěz duchovních cvičení, započatých s dvaceti oratoriány, pokračoval nepřetržitě až do smrti Dona Boska a byl vždycky pramenem dobrých a křesťanských povolání.

(Pokračování)

*Redakčně upraveno
Pramen: BOSCO T., Maminka Markéta,
Život matky Dona Boska.
Překlad P. Jan Ihnát. Matice
cyrilometodějská s. r. o., Olomouc 2006.
(Kniha je vyprodaná.)*

Poznámky:

⁽¹⁾ *Memorie biografiche di Don Giovanni Bosco; 18 volumi. Od: Lemoyne, Amadei, Ceria.*

Liturgická čtení - dokončení ze str. 3

za syny, Bůh s nimi bydlel, uzavřel s nimi smlouvu, dal jim zákonodárství, bohoslužbu i zaslíbení. Jejich předkové jsou praotci (izraelského národa) a od nich podle lidské přirozenosti pochází i Kristus – Bůh, který je nade všechno, buď veleben navěky! Amen.

Evangelium – Mt 14,22–33

Když Ježíš nasytil zástupy, hned potom přiměl učedníky, aby vstoupili na loď a jeli před ním na druhý břeh, než on rozpustí zástupy. Když zástupy rozpustil, vystoupil na horu, aby se o samotě modlil. Nastal už večer, a byl tam sám. Zatím byla loď už daleko od břehu a vlny jí zmítaly, protože vanul vítr

proti nim. K ránu šel Ježíš k nim a kráčel po moři. Když ho (učedníci) uviděli kráčet po moři, zděsili se, neboť mysleli, že je to přízrak, a strachem začali křičet. Ježíš však na ně hned promluvil: „Vzmužte se! To jsem já, nebojte se!“ Petr mu odpověděl: „Pane, když jsi to ty, rozkaž, ať přijdu k tobě po vodě.“ A on řekl: „Pojď!“ Petr vystoupil z lodi, kráčel po vodě a šel k Ježíšovi. Zpozoroval však vítr a dostal strach. Začal tonout a vykřikl: „Pane, zachraň mě!“ Ježíš hned vztáhl ruku, zachytil ho a řekl mu: „Malověrný, proč jsi pochyboval?“ Pak vstoupili na loď a vítr přestal. Ti, kdo byli na lodi, se mu klaněli a říkali: „Jsi opravdu Boží syn.“

Pondělí 14. 8. 2023

6:05 U Pastýře **7:15** V pohorách po horách: Hora Baranec v pohorí Roháče **7:25** Pakistan – Gawah **7:55** Klapka: S Tomášem Jungem **9:05** Filipíny – Tajfun Haiyan **9:45** Groteský Laurela a Hardyho: Svatba jak má být **10:05** Outdoor Films s Dominikem Kotulou a Janem Schulerem: Nadační fond MY pomáhá sportem **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Duchovní menu: Záznam mše svaté ze slavnosti Soslání Ducha Svatého z kostela sv. Filipa a Jakuba v Zlíně **13:00** Hledání skrytých svatých míst: Patmos **14:05** Za obzorem: Jsou mimové mimo? **14:40** Jak potkávat svět: S Karlem Dýnkou **16:05** Noční univerzita: Jan Royt – Ikonografie smrti, Posledního soudu a Apokalypsy **18:00** Sedmihlásky (104. díl): Na té lúce zelené **18:05** Půčinské schodky: Pověsti z Hornolidečska **18:10** Poutníci času: S Petrem Maclem **18:30** Robert Křesťan a Druhá tráva na Mohelnickém dostavníku 2015 (2. díl) **19:10** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:20** Zachráněcí hadů na Bali **19:35** Step by Step 1 – Loď snů **19:45** Přejeme si... **20:05** Sedm výprav Josefa Vágnera (7. díl): Sen safari se naplňuje **21:35** ARTBITR – Kulturní magazín (43. díl): Život a světlo Olbrama Zoubka **21:55** Noemova pošta: Srpen 2023 **23:00** Letem jazzem (10. díl): Na lehkou notu aneb Život jazzmana **0:15** Za obzorem: Jsou mimové mimo? **0:50** V pohorách po horách: Soutěska Raggaschlucht – Vysoké Taury **0:55** Noční repríza dopoledních pořadů.

Úterý 15. 8. 2023

6:05 Bol som mimo: Ján Kolár **7:10** Pakistan – Neodvracejte oči **7:40** Noční univerzita: Mons. Zdeněk Wasserbauer – Františkova vize života křesťana v dnešním světě **9:05** Groteský Bustera Keatona: Když se Frigo ženil **10:00** Hrad v nitru: Divadlo na Orlí, DF JAMU **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z kaple Telepace [L] **13:05** Dokořán: S Carmen Mayerovou **14:00** Za obzorem: Rita Kramerová o projektu Nedoušek **14:30** Harfa Noemova: Janáčkovy Hukvaldy **15:00** Hadí pohotovost **16:00** Muzikanti, hrajte **16:25** Obchod s migranty **16:55** Poslední království draků [P] **18:00** Sedmihlásky (104. díl): Na té lúce zelené **18:05** Od slunéčka do tmy: O prokletém fojtovi **18:10** Animované příběhy velikánů dějin: William Bradford (1590–1657) **18:40** Můj chrám: Leoš Rýška, ředitel televize Noe, kostel sv. Marka v Ostravě-Heřmanicích **18:55** Zpravodajské Noeviny: 15. 8. 2023 [P] **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:40** Dědek a jeho kreslený svět: Chlapi na útěku **19:45** Přejeme si... **20:05** Klapka: S Milanem Šebestou **21:10** Poutníci času: S Janem Martínkem **21:30** Za obzorem: Rita Kramerová o projektu Nedoušek **22:05** Mozárabové: Zapomenuté dědictví **23:00** Zahajovací koncert Festivalu dětských sborů Porta Musicae: Nový Jičín **0:30** Bosna a Hercegovina: Opomenutí **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Středa 16. 8. 2023

6:05 Zpravodajské Noeviny: 15. 8. 2023 **6:25** V pohorách po horách: Rakytov – Velká Fatra **6:35** Sedm výprav Josefa Vágnera (7. díl): Sen safari se naplňuje **8:10** Šajtar: Třebovický koláč 2018 **9:00** Generální audience papeže Františka [L] **10:05** Hlubinami vesmíru s dr. Jiřím Grygarem: Milan Rastislav Štefánik **10:45** Groteský Laurela a Hardyho: Šéfkučař **11:10** Absolventi: Pavel Valášek **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Mše svatá z katolické charismatické konference, Brno **13:15** Clarinet Factory na Crossroads 2021 **14:00** Za obzorem: Hřebenovka

TELEVIZE

DOBRÝCH ZPRÁV

■ Vysílání denně 6.00 – 1.00 hod.
■ Denně: 8.00; 16.00 hod. – programová nabídka TV NOE (změna programu vyhrazena)

Podrobnosti na www.tvnoe.cz

ZMĚNA PROGRAMU VYHRAZENA

Pacific Trail Crest a Jan Hanzlík **14:30** Koncert – cimbálová muzika Harafica **16:05** Zpravodajské Noeviny: 15. 8. 2023 **16:25** Outdoorová videa Štěpána Dvořáka: Korsika **17:10** Jsi krásná – Příběh Em **18:00** Sedmihlásky (104. díl): Na té lúce zelené **18:05** Od slunéčka do tmy: Ondra a Kuba **18:20** Strýček Emu: Skupenství vody **18:30** Mladí salesiánští misionáři – Argentina – Mapučové **18:50** Můj chrám: Pavel Svoboda, la Cathédrale de Strasbourg, Štrasburg **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:40** Dědek a jeho kreslený svět: Jako černá deka **19:45** Přejeme si... **20:05** Když bolí duše: Závislosti **21:10** Poutníci času: S Ladou Bartošovou **21:30** Za obzorem: Hřebenovka Pacific Trail Crest a Jan Hanzlík **22:05** Hledání skrytých svatých míst: Patmos **23:00** Noční univerzita: Mgr. Zdeněk Halas, Ph.D. – Archimédův palimpsest **0:25** Generální audience papeže Františka **0:45** Solán ve vyprávění Jaroslava Halašy **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Čtvrtek 17. 8. 2023

6:05 Bol som mimo: Branislav Škripek **7:15** Poslední království draků **8:10** Mozárabové: Zapomenuté dědictví **9:10** Jezuitské redukce v Paraguayi **9:30** Hanácká svajba **10:30** Noemova pošta: Srpen 2023 **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Duchovní menu: Záznam mše svaté ke Světovému dni předčasně narozených dětí, bazilika sv. Petra a Pavla na Vyšehradě **13:20** Setkání: Lenka Procházková – Růžodol **13:30** Generální audience papeže Františka **14:00** Za obzorem: Z Plzně o pivu a pivovarnictví **14:30** U NÁS aneb Od cimbálu o lidové kultuře: Filmový klub **16:00** Zpravodajské Noeviny: 15. 8. 2023 **16:20** Příběhy psané životem: Bohem nezapomenuté děti **16:55** Poušť chřestýšů [P] **18:00** Sedmihlásky (104. díl): Na té lúce zelené **18:05** Od slunéčka do tmy: Vlč a liška **18:15** Cirkus Noeland (7. díl): Roberto, Kekulín a tuleň **18:40** Poutníci času: S Gevorgem Avetisjanem **19:00** V pohorách po horách: Ostaš – Policko **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:45** Přejeme si... **20:05** Cvrlikání (53. díl): David Stypka & Bandjéez **21:10** Poutníci času: S Marií Kuřikovou **21:30** Za obzorem: Z Plzně o pivu a pivovarnictví **22:05** Pod lampou [P] **0:10** Ostrava zpívá Gospel: Slezská Lilie 2017 **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pátek 18. 8. 2023

6:05 Bol som mimo: Peter Vician **7:05** Zahrada písničkářů **2022**, díl 1. **7:50** Absolventi: Jozef Andris **8:25** Lednický park vypravuje **8:50** Setkání: Štěpán Krňoul **9:05** ARTBITR – Kulturní magazín (43. díl): Život a světlo Olbrama Zoubka **9:25** Sedm výprav Josefa Vágnera (7. díl): Sen safari se naplňuje **11:00** 750 let Svinova **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Duchovní menu: Záznam mše sv. z baziliky sv. Jana v Lateránu, Řím 2019 **13:20** Ťažká muzika **14:00** Za obzorem: Letní olympijské hry očima Davida Nekvindy **14:35** Robert

Křesťan a Druhá tráva na Mohelnickém dostavníku 2015 (2. díl) **15:15** Cenakolo: Svědectví o Lásce, milosrdenství a přátelství **16:00** Klapka: S Milanem Šebestou **17:05** Mood – Ptáci **17:10** Vysočina – odkaz Josefa Jambora **18:00** Sedmihlásky (104. díl): Na té lúce zelené **18:05** Od slunéčka do tmy: Odraný kůň **18:17** Nic než národopis **19:00** Na cestě k Otcovu domu **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:30** Skleněná múza **19:45** Přejeme si... **20:05** Kulatý stůl: Půda jako dar a dědictví otců **21:30** Tomáš Kočko & Orchestr na Crossroads 2021 **22:05** Za obzorem: Letní olympijské hry očima Davida Nekvindy **22:40** Poletuchy: Na skok do Trenčína **23:20** Filipíny – Tajfun Haiyan **0:05** Duchovní krajina Novohradských hor: Pohorí na Šumavě **0:35** Zachraňme kostely: Kostel Nalezení sv. Kříže a kaple sv. Anny v Pelhřimově **0:55** Noční repríza dopoledních pořadů.

Sobota 19. 8. 2023

6:05 Bol som mimo: Mikuláš Lipták **7:05** 100 let na Svatém Hostýně: 100 let od korunovace milostné sochy Panny Marie Svatohostýnské **8:00** Sedmihlásky (104. díl): Na té lúce zelené **8:05** Cirkus Noeland (7. díl): Roberto, Kekulín a tuleň **8:30** Animované příběhy velikánů dějin: William Bradford (1590–1657) **8:55** Strýček Emu: Skupenství vody **9:05** Bratr oheň: Kázání ptákům **9:40** Flešbky – Godzone podcast (20. díl): Simona Magušinová – Mám krabice plné písní, které ještě nikdo neslyšel **10:10** Noční univerzita: Janette Oubrechtová – Ženy mocné, ženy křehké **10:40** Poušť chřestýšů **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Angelus Domini [P] **12:05** Duchovní menu: Záznam mše svaté z kostela sv. Mikuláše, Fryšták **13:15** Pod lampou **15:20** Beata Hlavenková a Kapela snů na Crossroads 2021 **15:55** Dokořán: S Pavlem Šporclem **16:45** Kostarika: Pura Vida **17:35** Kaplani naděje: P. Jiří Barhoň **18:00** Hledání skrytých svatých míst: Ostrov Tinos **18:45** Na křídlech andělů **19:05** Dědek a jeho kreslený svět: Malí velcí, bílí černí **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** Setkání: Marek Výborný – Chlumeck u Luže **19:45** Přejeme si... **20:05** Dobrodružství před kamerou [P] **21:10** Milosrdenství **22:45** Jak potkávat svět: S Františkem Novotným **0:15** Letem jazzem (12. díl): Jazz a fusion **1:25** Noční repríza dopoledních pořadů.

Neděle 20. 8. 2023

6:05 Bol som mimo: Radoslav Hruška **7:10** Angola: Vstaň a choď, Angolo **7:50** Cvrlikání (53. díl): David Stypka & Bandjéez **9:05** Groteský Laurela a Hardyho: Není kuchař jako kuchař **9:25** Guatemala – Lidé kukuřičných polí **10:00** Mše svatá: Dolní Bojanovice, kostel sv. Václava [L] **11:00** Poutníci času: S Milanem Pokorným **11:15** Zapomenuté Čako **11:40** Přejeme si... [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Františka [L] **12:20** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **13:00** Muzikanti, hrajte: Moravanka **14:20** Poletuchy: Na skok do Kroměříže **15:05** Železné hory **15:40** Práce jako na kostele **16:00** Milosrdenství **17:35** Profesor Otto Wichterle **18:00** Sedmihlásky (102. díl): Hnalo děvča krávy **18:05** Bratr oheň: Klářina volba **18:30** Cirkus Noeland (7. díl): Roberto, Kekulín a tuleň **18:55** Strýček Emu: Valentýn **19:10** Dědek a jeho kreslený svět: Nebuď blběj **19:15** Pokoj vám!: Modlitba za mír **19:35** Setkání: Pavla Lowentalová **19:45** Přejeme si... **20:05** Dokořán: S Františkem hrabětem Kinským **20:55** Přejeme si mír – koncert Pavla Helana s hosty: Ukrajina jsi ty **22:25** Výpravy do divočiny: Návštěva pravěku **23:55** Polední modlitba Sv. otce Františka **0:15** Zpravodajský souhrn uplynulého týdne **1:00** Noční repríza dopoledních pořadů.

Pondelok 14. 8. o 20:30 hod.:

**U Nikodéma
(Mariánska úcta a Slovensko)**

Najväčšie púte na Slovensku sú mariánske. Vyzerá to tak, že viera Slovákov je charakteristická úctou k Panne Márii. Ako tento vzťah vznikol a akú podobu má v súčasnosti? A nakoľko je mariánska úcta prítomná aj v praktickom živote našej spoločnosti?

Utorok 15. 8. o 21:20 hod.:

**Posvätné miesta kresťanskej viery
(Máriin hrob. Kostol Nanebovzatia Panny Márie,
dokument)**

V blízkosti Getsemanskej záhrady leží kostol postavený na mieste Máriinho hrobu.

Streda 16. 8. o 16:35 hod.:

**Dá sa to aj inak
(Korene problémov v komunikácii)**

Ďalším dielom relácie Dá sa to aj inak nás bude sprevádzať Cyril Jančíšin, gréckokatolícky kňaz, a jeho manželka Katarína. Zamyslíme sa nad niektorými koreňmi problémov v komunikácii a zistíme, aké – hoci len malé – kroky môžu viesť postupne aj k veľkej zmene. Príbeh v podaní herca Martina Kaprálika nás uvedie do témy. Možno sa v ňom nájdete aj vy...

Štvrtok 17. 8. o 9:30 hod.:

Slzy a nádej Iraku (dokument)

Začiatok tretieho tisícročia priniesol veľké prenasledovanie kresťanov v Iraku a ich počet sa dramaticky znižuje. Krajinu každý deň opúšťajú ďalšie a ďalšie rodiny. Bezpečie a nový domov hľadajú aj na Slovensku.

Piatok 18. 8. o 20:40 hod.:

Príbeh Márie z Nazareta (dokument)

Fakty o Márii, ktoré nám v dokumente ponúknu mnohé historické výskumy, nie sú pre našu vieru nevyhnutné, určite však bude veľmi zaujímavé vydať sa spolu s vedcami a profesormi na toto dobrodružné pátranie.

Sobota 19. 8. o 20:30 hod.: Sieť slobody

Skutočný príbeh sestry Heleny Studlerovej, rehoľnej sestry, vincentky, odohrávajúcej sa vo Francúzsku začiatkom druhej svetovej vojny. Sestra Helena sa stará o siroty a opustených v radovej nemocnici v Metz.

Nedeľa 20. 8. o 15:30 hod.: Na tónoch vďačnosti

V relácii Na tónoch vďačnosti chceme zahrat' a zaspomínať si na tých, ktorí slávia životné jubileum, alebo tých, ktorým chceme prejaviť vďaku za ich pomoc a príklad.

Liturgická čtení

**Nedeľa 13. 8. – 19. nedeľa
v mezidobí**

1. čt.: 1 Král 19,9a.11–13a
 Ž 85(84),9ab+10,11–12.13–14
 Odp.: 8a (*Pane, ukaž nám své milosrdenství!*)
 2. čt.: Řím 9,1–5
 Ev.: Mt 14,22–33

**Pondělí 14. 8. – památka
sv. Maxmiliána Marie Kolbeho**

1. čt.: Dt 10,12–22
 Ž 147B(147),12–13.14–15.19–20
 Odp.: 12a (*Jeruzaléme, oslavuj Hospodina! Nebo: Aleluja.*)
 Ev.: Mt 17,22–27

večer:

1. čt.: 1 Kron 15,3–4.15–16; 16,1–2
 Ž 132(131),6–7.9–10.13–14
 Odp.: 8 (*Vstaň, Hospodine, vejdi na místo svého odpočinku ty i tvá vznešená archa!*)
 2. čt.: 1 Kor 15,54–57
 Ev.: Lk 11,27–28

Úterý 15. 8. – slavnost

Nanebovzetí Panny Marie
 1. čt.: Zj 11,19a; 12,1.3–6a.10ab
 Ž 45(44),10b.11a+12a.16
 Odp.: srov. 10b (*Královna stojí po tvé pravici ve zlatém rouchu.*)
 2. čt.: 1 Kor 15,20–27a
 Ev.: Lk 1,39–56

**Streda 16. 8. – nezávazná
památka sv. Štěpána Uherského**

1. čt.: Dt 34,1–12
 Ž 66(65),1–3a.5+8.16–17
 Odp.: srov. 20a+9a (*Bůh bud' veleben; on dal život naší duši.*)
 Ev.: Mt 18,15–20

Čtvrtek 17. 8. – ferie

1. čt.: Joz 3,7–10a.11.13–17
 Ž 114(113A),1–2.3–4.5–6
 Odp.: *Aleluja.*
 Ev.: Mt 18,21–19,1

Pátek 18. 8. – ferie

1. čt.: Joz 24,1–13
 Ž 136(135),1–3.16–18.21–22+24
 Odp.: *Jeho milosrdenství trvá navěky. Nebo: Aleluja.*
 Ev.: Mt 19,3–12

**Sobota 19. 8. – nezávazná
památka sv. Jana Eudese nebo
nezávazná sobotní památka
Panny Marie**

1. čt.: Joz 24,14–29
 Ž 16(15),1–2a+5.7–8.11
 Odp.: 5a (*Ty jsi, Hospodine, mým dědičným podílem.*)
 Ev.: Mt 19,13–15

BREVIÁŘ PRO LAIKY

12. – 19. SRPNA 2023

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 13. 8.		PO 14. 8.		ÚT 15. 8.		ST 16. 8.		ČT 17. 8.		PÁ 18. 8.		SO 19. 8.			
Antifona	1028	1148	1708	1924	1469	1654	1075	1197	1091	1214	1106	1230	1666	1883		
Žalm	783	881	786	884	783	881	783	881	783	881	785	883	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	1029	1148	1708	1925	1469	1654	1076	1197	1091	1214	1107	1231	1666	1883		
Antifony	1030	1149	1046	1165	1470	1655	1076	1198	1092	1215	1107	1232	1123	1248		
Žalmy	1030	1150	1046	1166	813	914	1076	1198	1093	1215	1108	1232	1124	1249		
Krátké čtení a zpěv	1033	1152	1710	1926	1470	1655	1079	1201	1095	1218	1111	1235	1668	1885		
Antifona k Zach. kantiku	709	800	1467	1652	1471	1655	1080	1202	1095	1218	1111	1235	1669	1886		
Prosby	1033	1153	1711	1927	1471	1656	1080	1202	1095	1219	1111	1236	1665	1886		
Závěrečná modlitba	709	800	1467	1652	1471	1656	1476	1661	1096	1219	1112	1236	1666	1888		
Modlitba během dne:																
Hymnus	1034	1157	1050	1171	1264	1402	1081	1203	1096	1220	1112	1237	1127	1253		
Antifony	1035	1155	1051	1171	1472	1657	1081	1203	1097	1220	1113	1237	1128	1253		
Žalmy	1035	1155	1051	1171	1265	1403	1081	1204	1097	1220	1113	1238	1128	1254		
Krátké čtení	1037	1157	1054	1174	1472	1657	1084	1206	1100	1223	1115	1240	1130	1256		
Závěrečná modlitba	709	800	1054	1174	1471	1656	1084	1206	1100	1224	1116	1240	1131	1256		
Nešpory:																
	SO 12. 8.															
Hymnus	1024	1143	1039	1158	1473	1658	1473	1658	1085	1208	1101	1225	1117	1242	1132	1258
Antifony	1025	1144	1040	1159	1468	1653	1474	1659	1086	1209	1102	1226	1118	1243	1133	1259
Žalmy	1025	1144	1040	1159	1649	1866	1661	1878	1087	1209	1102	1226	1118	1243	1133	1259
Kr. čtení a zpěv	1027	1146	1043	1162	1468	1653	1474	1659	1089	1212	1105	1229	1120	1246	1135	1261
Ant. ke kant. P. M.	709	800	710	801	1468	1653	1474	1660	1090	1212	1105	1229	1121	1246	710	801
Prosby	1028	1147	1043	1163	1468	1660	1474	1660	1090	1212	1105	1229	1121	1246	1135	1261
Záv. modlitba	709	800	709	800	1469	1654	1471	1656	1476	1661	1106	1230	1122	1247	711	802
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1238	1374	1242	1379	1254	1391	1257	1395	1260	1398	1238	1374

PRO DUCHOVNÍ ŽIVOT

ZPŮSOBY ROZJÍMAVÉ MODLITBY I.

Dom Vital Lehodey • Překlad Lucie Cekotová

Vyčerpávající praktické pojednání o modlitbě v jejích nižších a vyšších formách z pera dlouholetého opata trapistického kláštera. Stručnost, jasnost ve vyjadřování a optimální uspořádání látky je charakteristické pro dílo, které ve svém žánru stěží najde rovné. Svátý Pius X. je popsán jako „velmi užitečné bez výjimky pro všechny osoby, které usilují o dosažení dokonalosti v křesťanském životě“. Dle vlastních slov autora se jedná o příručku, ve které čtenáři „naleznou praktické rady ve všech svých potřebách podle toho, jak budou činit pokroky v běžných modlitbách a také, zlíbí-li se Bohu, v mystické kontemplaci tak, aby měli vždy při ruce rychlé vysvětlení a rady, jež by jinak museli hledat ve dvaceti různých knihách“. Nesmírně hodnotným bude zajisté také pro ty, kterým byla svěřena péče o duše druhých. Spis obsahuje celkem tři části, z nichž první dvě pojednávají o modlitbě obecně a o obyčejné rozjímavé modlitbě a tvoří tento první svazek. Třetí, poslední část, týkající se výhradně modlitby mystické, je obsahem svazku druhého. Kniha obdržela pochvalné breve od sv. Pia X.

*Nakladatelství Christianitas, s. r. o.
Váz., 125x200 mm, 216 stran, 220 Kč*

KŘEST V DUCHU SVATÉM

Doktrinální komise ICCRS • Z angličtiny přeložila Pavlína Bílková • Revize překladu a redakce Kateřina Lachmanová • Předmluva Michelle Moran, předsedkyně Rady ICCRS

Tento dokument vyšel v roce 2017 u příležitosti 50. výročí vzniku Katolické charismatické obnovy pod hlavičkou doktrinální komise ICCRS (nyní CHARIS International – koor-

dinační ústředí Obnovy se sídlem ve Vatikánu). Zkoumá nejen biblické a patristické prameny, souvislost s iniciačními svátostmi a pastorační aspekty, ale především mnohotvárné ovoce této milosti, která proměňuje životy milionů lidí po celém světě. Vyšlo s církevním schválením.

Pavel Nebojsa – Doron • Brož., 130x190 mm, 102 stran, 199 Kč

NOVÝ ZÁKON

Předmluva prof. ThDr. Jan Matějka

Text užívaný v českých liturgických knihách, přeložený z řečtiny se stálým zřetelem k Nové Vulgátě. Překlad je dílem pracovní skupiny vedené docentem biblických jazyků ThDr. Václavem Bognerem. Vyšlo s církevním schválením.

*Karmelitánské nakladatelství • Páté vydání
Váz., 110x170 mm, 872 stran, 550 Kč*

VÝKLAD NEJDRAŽŠÍ OBĚTI MŠE SVATÉ

Ctih. Martin z Kochemu • Přeložil Dr. Karel Lev Řehák

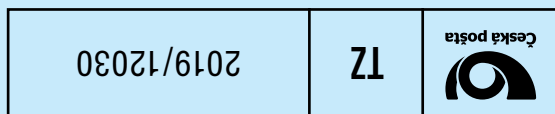
Původní vydání vyšlo s církevním schválením. Snad žádné jiné dílo dotýkající se lidovou formou oběti mše svaté si nezískalo takovou oblibu. Díky tomu jsou desítky vydání v různých jazycích. Od konce 19. století, kdy poprvé vyšlo česky, až po dnešní dobu pomohlo nespočtu českých katolíků lépe pochopit, jak nedocenitelný poklad Bůh ve mši svaté lidstvu zanechal. Kdo dosud nezná význam mše svaté pro jednotlivce, rodinu, národ, ba pro celý svět, nebude po přečtení *Výkladu* již na pochybách. Každé zbožné a upřímné duši pak kniha poslouží k tomu, aby z nevyčerpatelného zdroje milosti, jaký se ve mši svaté nachází, čerpala ještě více než dříve.

*Nakladatelství Christianitas, s. r. o. • Druhé vydání
Váz., 125x200 mm, 496 stran, 320 Kč*

Objednávky knih – tel. 733 741 841, 587 405 431 • Administrace a inzertce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 779 00 Olomouc, e-mail: objednavky@maticecm.cz

Nabídku knih a devocionálií najdete na našich webových stránkách www.maticecm.cz.

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
779 00 Olomouc